Cutezătorii

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

9

JOI, 29 FEBRUARIE
1968, ANUL II

Primele emoții... la volan!
Foto: GR. PREPELIȚĂ

DIN CUPRINS:

- *Inima lui Gelu*
- **OSTROVUL LUPILOR** POVESTIRE ISTORICĂ
- *În jungla Amazoniei*
- *„GREȘELILE" lui* **JULES VERNE**

SĂRBĂTOAREA POPORULUI CEHOSLOVAC

Săptămîna trecută poporul cehoslovac a sărbătorit cea de a XX-a aniversare a victoriei oamenilor muncii din Cehoslovacia, din februarie 1948 — victorie care a marcat cucerirea întregii puteri de stat de către clasa muncitoare, și care a avut o însemnătate capitală pentru desăvîrșirea țelurilor revoluției naționale și democratice și trecerea Cehoslovaciei la noua etapă a dezvoltării sale, etapa construcției socialiste. La festivitățile care au avut loc cu acest prilej la Praga a participat, împreună cu alte delegații de peste hotare, la invitația Comitetului Central al Partidului Comunist din Cehoslovacia, delegația Partidului Comunist Român, condusă de tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al C.C. al P.C.R. **Primit cu vii aplauze, la ședința solemnă, tovarășul Nicolae Ceaușescu a luat cuvîntul, aducînd salutul Partidului Comunist Român.**

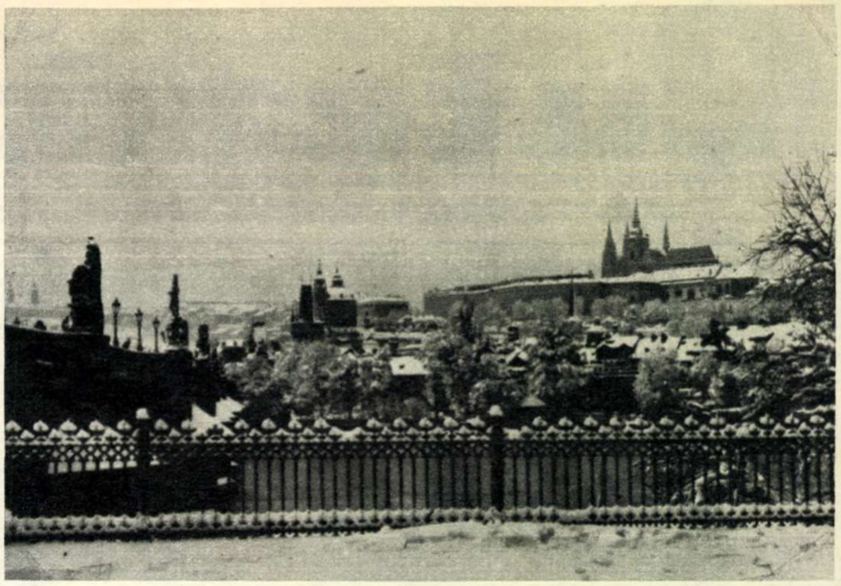

Pe cheiul Vltavei. Vedere din Praga, capitala R.S. Cehoslovace.

OGLINDA SĂPTĂMÎNII

VIETNAMUL EROIC

La ora cînd revista noastră pleacă în tipar agențiile de presă continuă să anunțe pierderi grele în oameni și materiale de război din partea trupelor americano-saigoneze, sub loviturile puternice ale forțelor patriotice. De altfel, schița de mai jos a pozițiilor unităților Frontului Național de Eliberare și a celor americane de la baza KHE SANH arată clar situația grea în care sînt puse trupele agresoare.

În acest timp în întreaga lume au loc mari demonstrații și mitinguri de solidaritate cu cauza dreaptă a poporului vietnamez în lupta sa eroică pentru libertatea și independența patriei.

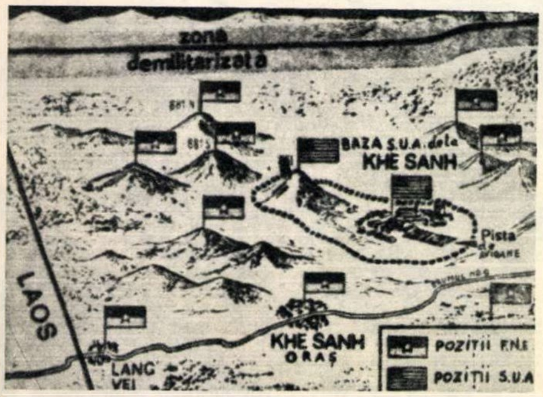

Municipiul PIATRA NEAMȚ

Așezată pe valea Bistriței, Piatra Neamț este nu numai o localitate modernă, cu o economie puternică, cu numeroase construcții noi, dar și un important centru de atracție turistică.

Aici se află, de asemenea, multe așezăminte social-culturale, printre care și casa memorială Calistrat Hogaș.

Devenit municipiu *(în fotografie un aspect din noul peisaj arhitectonic)*, **Piatra Neamț are deschise noi perspective de înflorire, asemenea tuturor localităților, tuturor județelor din patria noastră.**

NEW DELHI INDIA

New Delhi, India. **Orașul celei de a doua Conferințe a Națiunilor Unite pentru comerț și dezvoltare, cu o participare de circa 1 400 de delegați din 132 de țări, una dintre cele mai mari reuniuni internaționale de acest fel care a avut loc vreodată. La Conferință delegația țării noastre, condusă de tovarășul** Gheorghe Rădulescu, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, **a avut întîlniri cu diverse delegații din alte țări și a militat pentru găsirea unor soluții realiste de cooperare internațională, care să se bazeze pe respectarea principiilor independenței și suveranității naționale, egalității în drepturi, neamestecului în treburile interne și avantajului reciproc, soluții acceptabile pentru toate țările.**

IN JUNGLA AMAZONIEI

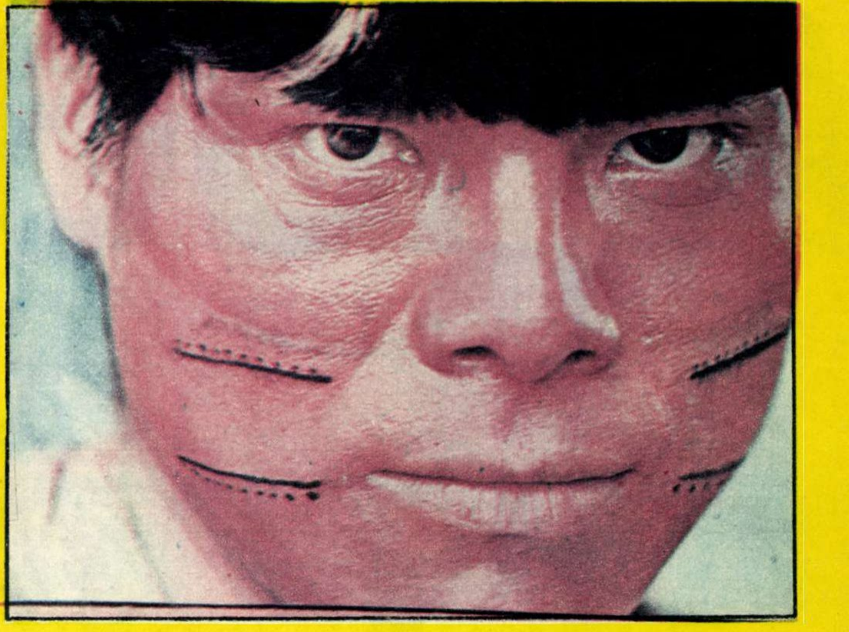

CORESPONDENȚĂ SPECIALĂ DIN RIO DE JANEIRO DE LA *Vasile Oros*

((1)) *Pămînt fără cărări*

Poate mai mult ca oricare regiune a globului, Amazonia fascinează prin fizionomia ei inedită, prin mulțimea semnelor de întrebare ridicate în fața celui ce încearcă să o străbată. Ajuns în Amazonia ești nevoit să străbați un colosal labirint de ape, de poduri, de liane, să descoperi o floră și o faună derutante prin bogăție și diversitate. Omul Amazoniei trăiește înconjurat de un fel de lume de grotă. Din luminișul unde își durează coliba (în genere aproape de cursurile de apă) poate contempla un petic de cer, poate cultiva în jurul locuinței strictul necesar pentru a-și menține existența, iar în orele de răgaz să-și înece singurătatea în acordurile melancolice ale chitarei.

Parcurgînd pe jos distanța între două locuințe, îmi dau seama ce înseamnă în Amazonia cuvîntul «alături». Gazda mea, Virgulino Soares, un metis între două vîrste, se oferă să mă însoțească pînă la «vecinul» său cel mai apropiat. Locuința lui Virgulino e situată la marginea rîului Careiro, (afluent al Amazonului) o căsuță montată pe piloni de lemn de înălțimea unui stat de om, pentru a o feri de ravagiile inundației în anotimpul ploios.

A trecut de amiază. Soarele dogorește cumplit și pe deasupra o

(Continuare in pag. 8—9)

PAGINĂ o OCOLUL LUMII ÎNTR-O PAGINĂ o OCOLUL LUMII ÎNTR-O PAGINĂ o OCOLUL

LUMII ÎNTR-O PAGINĂ o OCOLUL

OCOLUL LUMII ÎNTR-O PAGINĂ o OCOLUL LUMII ÎNTR-O

JUCĂRIILE ȘI RĂZBOIUL

Jucăriile cu caracter militar nu se mai vînd cu același succes ca în trecut. Foarte multe magazine și-au golit rafturile de o asemenea marfă. «Nu cred că actuala situație din viața internațională ar putea spori cererea sau oferta de jucării care ar aminti într-un fel sau altul de război — este de părere EDWARD KUPITANOFF, președintele unei companii pentru comerțul cu ridicata de jucării, care deservește 11 state din S.U.A. În vremuri grele, oamenii nu țind să ofere copiilor lor jucării care să le amintească de atrocitățile războiului. Doar mai tîrziu cînd se încheie pacea, jucăriile militare încep din nou să fie căutate».

«Jucăriile militare — confirmă și ROBERT STEINER, vicepreședinte al unei alte companii de același fel, au pierdut mult din preț. Anul acesta s-au cerut foarte multe jucării, cu specificarea însă să nu aibă nimic comun cu războiul».

MELL HELITZER, directorul unei companii specializate în comerțul cu articole pentru copii, este de părere că aceasta se datorește războiului din Vietnam și unei temporare scăderi a interesului pentru jucăriile militare în general. In plus, el consideră că atît cumpărătorii cît și fabricanții de jucării înclină spre pace, în urma demonstrațiilor antimilitariste, a demonstrațiilor organizate de femei în fața magazinelor de jucării.

TELESCOP GIGANTIC

Oglinda principală: 42 000 kg!

LA LENINGRAD SE CONSTRUIEȘTE ÎN PREZENT UNUL DINTRE CELE MAI MARI TELESCOAPE DIN LUME. ÎNALT DE *40* M ȘI CU O GREUTATE DE *850* TONE, APARATUL VA FI COMPUS DIN *25 000* DE ELEMENTE, DIN CARE UNUL, RESPECTIV OGLINDA PRINCIPALĂ, VA CÎNTĂRI *42* TONE. ASTRONOMII SOVIETICI AU AFIRMAT CĂ *«APARATUL VA PERMITE SĂ SE OBSERVE LUMINA UNEI LUMÎNĂRI CARE AR FI PLASATĂ LA O DISTANȚĂ DE 24 000 KM DE SUPRAFAȚA PĂMÎNTULUI»*.

o OCOLUL LUMII ÎNTR-O PAGINĂ o OCO

SHIKAGAI

SAU ZGÎRIE-NORI SUBTERANI

După ce centrele orașelor mari au fost suprapopulate, au început să se construiască zgîrie-norii. Dar și această măsură pentru cîștigarea de spațiu e insuficientă.

În Japonia s-a acordat pentru prima dată atenție terenurilor subterane. În 25 de orașe mari ale acestei țări s-au construit în subteran clădiri uriașe, denumite «shikagai». Ele reprezintă mari centre comerciale: restaurante, cinematografe. Ascensoare rapide transportă călătorii în aceste «shikagai». Aerul este aici cu mult mai proaspăt decît în orașe, datorită instalațiilor speciale pentru condiționarea aerului. Spațiile sînt împodobite cu flori.

O mare mulțime de oameni își petrec zilnic timpul în aceste complexe subterane. Orașul Kobe se mîndrește cu «shiakagai»-ul său, care este cel mai pitoresc dintre toate construite pînă acum. «Shikagai»-ul din Osaka este impresionant prin magazinele din centrul său comercial.

Flota comercială poloneză a primit în acest început de an un nou colos — moderna navă «Ștefan Czarniecki». Iat-o în fotografie în pragul marelui eveniment: prima sa cursă!

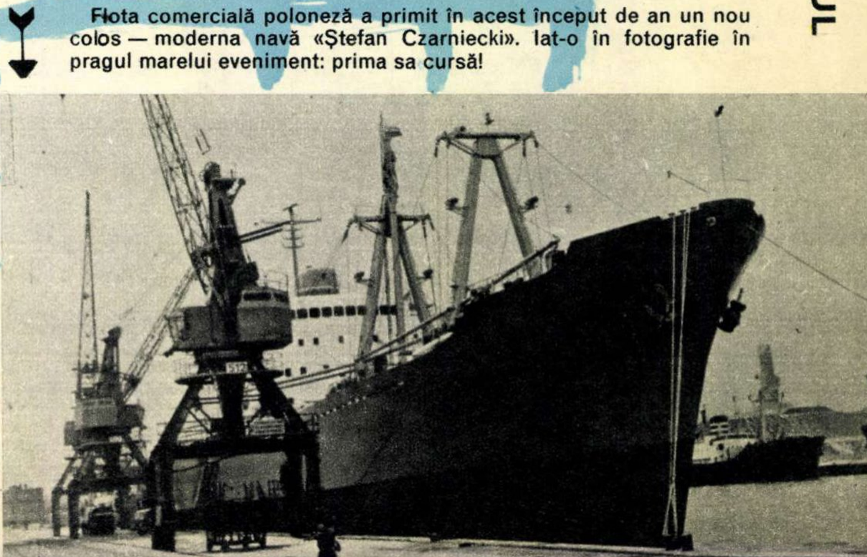

O ZI, 1000 DE COPII

ȘI TOT ATÎȚIA PRIETENI

Fotoreportaj:
ELENA SKIBINSKI
GRIGORE PREPELIȚĂ

Dacă în locul aparatului de fotografiat am fi avut unul de filmat, am fi făcut un film. Un film care s-ar fi numit probabil «O zi, o mie de copii și tot atîția prieteni». Nefăcînd însă film, reținem pentru fotoreportajul nostru doar titlul.

Așadar, locul acțiunii — unul din noile cartiere ale orașului Pitești. Mai precis, Școala generală nr. 1. Personajele... 1 000 de copii, pionieri și școlari de aici. Intenția noastră — să facem și să vă facem cunoștință cu ei, cu ceea ce îi preocupă, cu ce se îndeletnicesc.

Cu ce să începem? Desigur cu momentul cel mai emoționant care luminează copilăria: primirea cravatei roșii.

Într-o zi foarte importantă școala se umple de copii în costume pionierești, de copii cu cămăși albe, de frați și mămici, prieteni și bunici și pretutindeni domnește un aer aparte, greu de explicat în cuvinte, perceptibil doar cu bătăile iuți și scurte ale inimii. Copiii cei mici rostesc legămîntul, comandanta unității le pune cravata roșie, prietenii, părinții îi felicită. Și de azi înainte familia pionierească s-a mai mărit cu încă 5, 10, 12 băieți și fete inteligenți, plini de inițiativă, cu multă voință și multă imaginație creatoare.

Apoi lucrurile intră pe făgașul lor de fiecare zi. Asta înseamnă că toți se străduiesc să învețe bine; că fiecare își cultivă talentul; își îmbogățește cunoștințele în cercuri. Spuse așa, pur și simplu, cuvintele sînt uneori sărace.

Apropo de voință și imaginație creatoare. Bădescu Grigore din clasa a VII-a E deține recordul în acest sens. La campionatul republican de aeromodelism — A_1 — juniori s-a clasat pe locul II pe țară, învingînd concurenți redutabili, de prestigiu și de temut.

Ce nu știți — sînt sigură de asta! — este că în școală funcționează un cerc de științe naturale mai puțin obișnuit. Aici, datorită pasiunii și statorniciei membrilor cercului sînt copii despre care se poate

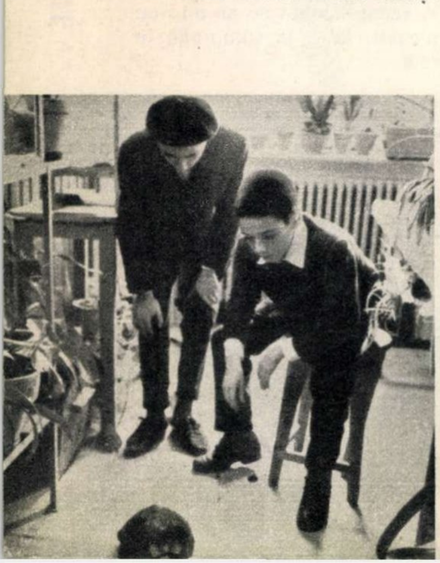

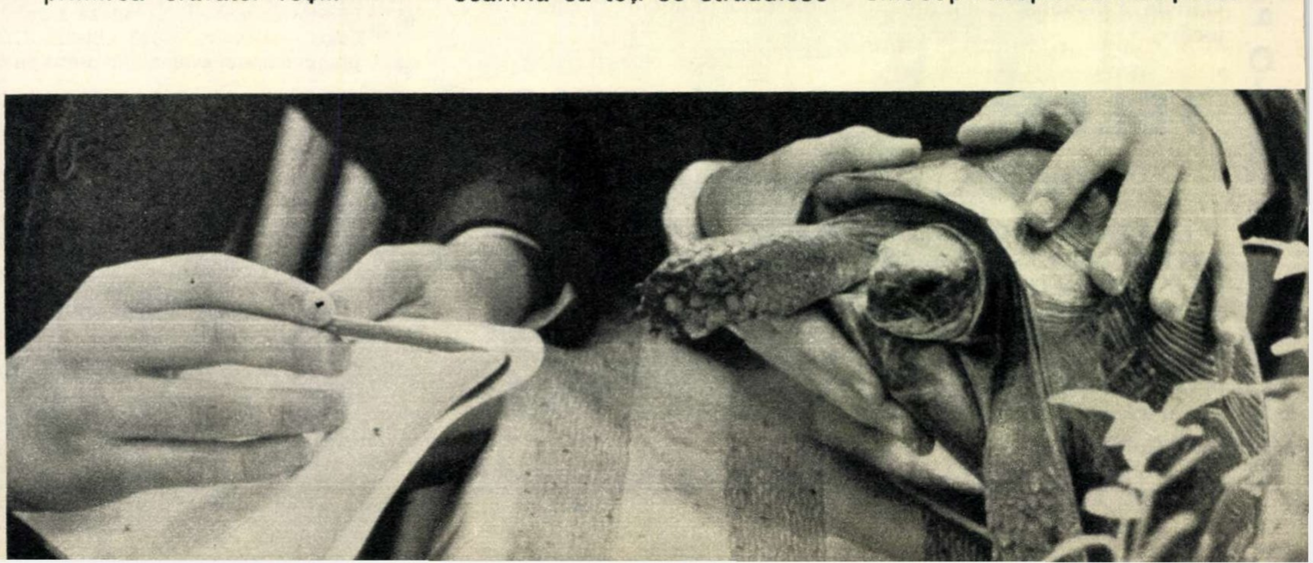

spune... că sînt veterani în cerc (vezi Petrineanu Gheorghe, Manea Olimpia, Mitroi Luminița, Mitrici Nicolae). În aquaterrarium găsiți melci, tritoni, plante etc., totul orînduit ca în natură. Ca să ajungi să sugerezi aceasta, e nevoie,într-adevăr, de multă pasiune pentru știință și de multă imaginație.

Ceea ce aș vrea să vă spun în mod special sînt cîteva cuvinte despre «vedeta» cercului: o broască țestoasă de 31 de ani în greutate de 3 kg, proprietatea «particulară» a lui Petrineanu dintr-a VI-a C și prezentată de fiecare dată cu lux de amănunte de prietenul lui, Mitrici Niculaie (asta pentru că Petrineanu nu-i vorbăreț, iar Mitrici poate vorbi pentru amîndoi).

Și în sfîrșit o ultimă însemnare: s-ar putea să credeți că fetele pe care le vedeți aici ne-au pozat în chip de dansatoare. Ei bine, dacă o clipă ați fost tentați să credeți asta, v-ați înșelat. În școală există un original și foarte harnic cerc de cusături naționale. Membrele acestui cerc au cusut nici mai mult nici mai puțin decît costumele pentru 22 de perechi de dansatori din școală. (Bravo! mai ales pentru Ciucă Mariana, Porceanu Luminița, Meianu Ionela, Constantinoaia Mirela, Bădescu Antonela și Negoiescu Mirela, adevărate maestre ale dansului... cu acul!).

Dar pe ei de ce i-ați fotografiat, veți spune poate, văzîndu-i pe Gheorghe Sorinela și pe colegul ei Șușchină Cristinel, cel cu acordeonul. Sînt prea mici, mai au timp. Spuneți-mi însă, văzîndu-i cu cîtă pasiune cîntă pe scenă, în ropotele de aplauze ale spectatorilor, poți, să-i treci cu vederea? Mai ales gîndindu-te că, dacă vor continua învățătura și activitatea artistică la fel de bine și în viitor, atunci cînd vor primi cravata roșie organizația pionierilor din școală se va putea mîndri cu ei.

Desigur, noi am putea continua însemnările din unitatea de pionieri de la Școala generală nr. 1 din Pitești. Doar am spus-o de la început: ne-am întîlnit aici cu 1 000 de copii, 1 000 de prieteni. Dar spațiul tipografic ce ni s-a acordat s-a consumat, iar activitatea prietenilor noștri e atît de bogată. Dacă am fi avut măcar 2 000 de metri de peliculă...

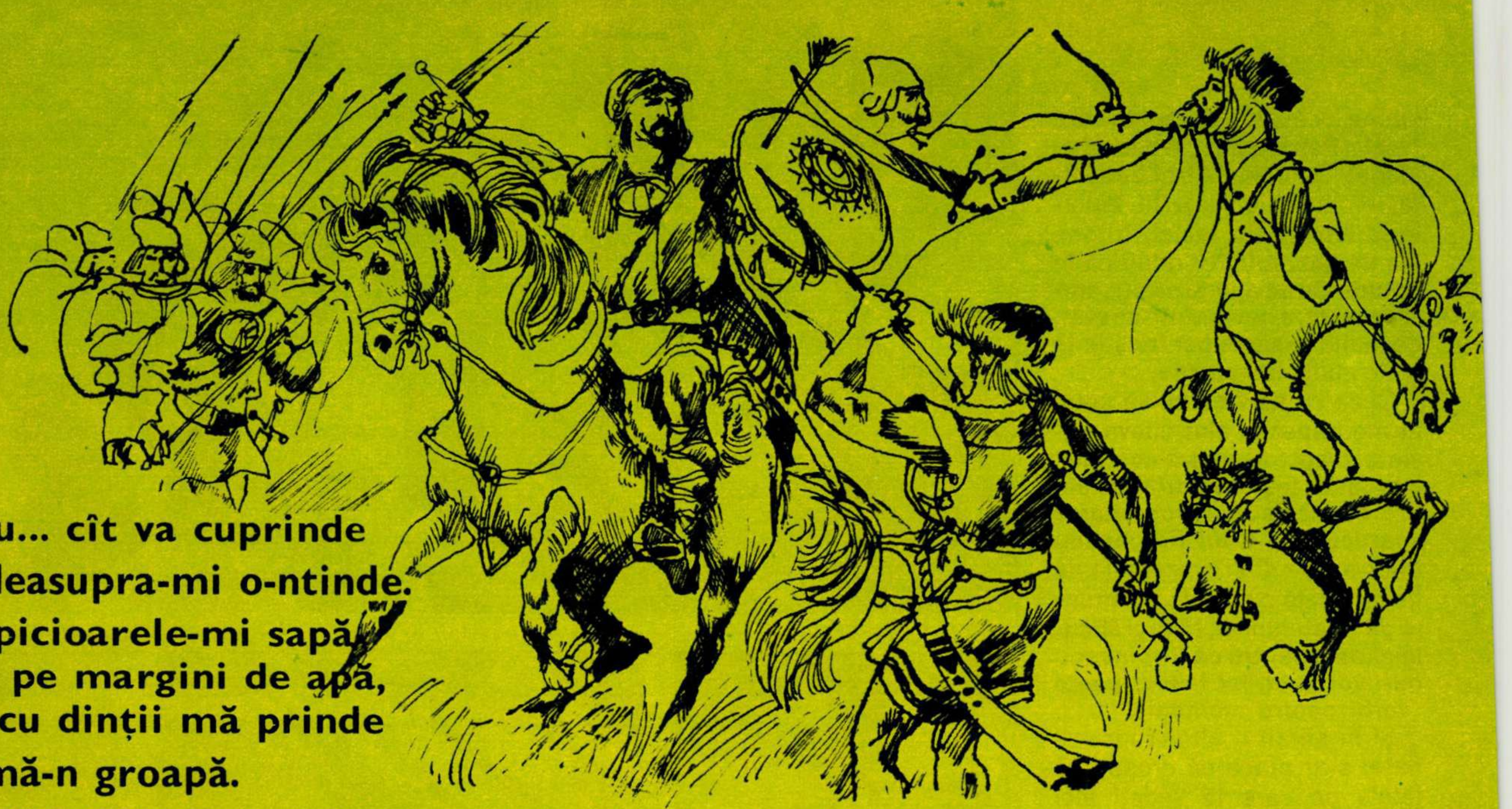

De-acum tu... cît va cuprinde
Mantaua, deasupra-mi o-ntinde.
Și-apoi cu picioarele-mi sapă
Mormîntul pe margini de apă,
Și-n urmă cu dinții mă prinde
Și-aruncă-mă-n groapă.

(GEORGE COŞBUC: «Moartea lui Gelu»)

Desen de ION DEAC

INIMA LUI GELU

POVESTIRE DE ALEXANDRU MITRU

În urmă cu doi ani, mergînd cu un grup de școlari în excursie, ne-am hotărît să căutăm, de-a lungul rîului Căpușul, vreun indiciu, pe unde s-ar putea găsi mormîntul lui Gelu, cel dintîi voievod român, stăpînitor al podișului Transilvaniei, cunoscut de istorie. Cu prilejul acesta l-am rugat pe un localnic, învățător, să ne repovestească, așa cum o cunoștea el, legenda despre aproape miticul voievod. Povestirea o transcriu întocmai, precum ne-a fost relatată.

Lupta începuse din zori.

Oștile lui Tuhutum, atacînd, pe neașteptate, izbutiseră să treacă de porțile Meseșului, cînd Gelu, înștiințat printr-un călăreț, porni să le intîmpine.

Nu-l urma decît o ceată de arcași, pe care o adunase în pripă.

Caii smuciți de frîie, se opriră, cînd cele două oști se intîlniră, fa-ță-n față, pe malul Almașului. Gelu își ridică viziera, lăsînd să i se vadă chipul plin de lumină. Iar Blah, sfetnicul său cel mai apropiat, îi arătă, cu vîrful săbiei, spre poalele pădurii, pe Tuhutum, una din cele mai de temut căpetenii de oaste ale prințului Arpad. Era scurt, îndesat, cărunt și purta o mantie neagră peste haina de zale.

— Hei, voievodule Gelu, îi strigă el, cu glas gros și batjocoritor, făcîndu-și palmele pîlnie la gură, am aflat cu plăcere de dărnicia pămîntului pe care-l stăpînești. Am venit să ți-l cer. Supune-te sau vă ucidem pînă la unul. Sîntem de zeci de ori mai mulți, mai înarmați, cu cai mai iuți și sîntem mai deprinși în războaie decît voi.

Inima fierbinte, de viteaz, a tînărului voievod (n-avea, pe cît se spune, nici douăzeci și cinci de ani) tresări, la auzul acestor cuvinte de hulă și trufie. Și pumnul i se strînse, aproape fără voie, pe mînerul înalt al săbiei, în formă de cruce, bătut în aur și mărgăritare, pe care o purta la brîu. Totuși se stăpîni și îi răspunse cu liniște și demnitate:

— Nobilă căpetenie, fiind tu și toate oștile tale străini de aceste locuri, și dac-am ști că sînteți flămînzi, ne-am învoi să vă dăm hrană și adăpost, după datina veche. Sîntem dornici de megieși, ca și de prieteni buni. Numai de stăpîni, v-o spunem deschis, n-avem nevoie, fiindcă stăpîni ne place să fim singuri; și vrem să rămînem liberi, oricîte furtuni s-ar mai abate peste pămîntul pe care s-au născut strămoșii și pe care vrem să-l lăsăm moștenire urmașilor noștri.

— De-i astfel, veți pieri, mai strigă Tuhutum și se întoarse spre oștenii săi.

— Am pieri, cum spui, dacă ne-am supune vouă sau oricui altuia, fără împotrivire, a mai dat răspuns Gelu. Însă cu noi nu va fi așa. Vom lupta și ne vom primi soarta, așa cum va veni ea.

— Acesta îți este ultimul răspuns?

Gelu privi către cei din jurul său, în fruntea cărora se afla Blah, și citi de pe fețele lor răspunsul ce se cuvenea să fie dat lui Tuhutum.

— Acesta!

— Atunci, să grăiască armele!...

— Să grăiască!...

Și lupta, la semnul lui Tuhutum, începu. Dură toată ziua. Și abia cînd se arătă cea dintîi stea, ca un strop, de argint, pe cer, iar în mîna dreaptă a lui Gelu nu mai rămăsese decît mînerul săbiei sale, cu oțelul în întregime tocit de-atîta luptă, voievodul, care fusese toată vremea numai în mijlocul vrăjmașilor, făcînd prăpăd între ei, văzu că dintre români prea puțini rămăseseră în viață. El însuși era greu rănit și își da seama că avea să se sfîrșească foarte curînd.

Se gîndi atunci să-i salveze măcar pe cei cîțiva oșteni care mai rămăseseră cu zile, între care se afla și sfetnicul său de credință, Blah. În vălmășagul bătăliei se apropie de el și-i glăsui:

— Bagă bine de seamă la cele ce-ți spun. Voi da acum ultimul chiot de luptă și voi porni, cu calul, către rîul Căpușul. Oștenii lui Tuhutum, cărora el le-a poruncit să mă ia prins viu, cu orice preț și să mă lege în lanțuri, vor porni după mine. Folosește acest prilej și ascundeți-vă prin păduri. Tu, care ești cel mai vîrstnic și cel mai înțelept, vei ști în zilele grele care vor urma să-i înveți pe cei tineri ce trebuie să facă și cum să se poarte, așa ca totul să se sfîrșească pentru ai noștri cu bine...

Degeaba stărui bătrînul și credinciosul Blah să rămînă lîngă voievodul său și să-i împărtășească soarta, Gelu rămase neclintit în hotărîrea luată. Așa cum își alcătuise planul, dădu un chiot și porni călare către rîul Căpușul. Oștenii lui Tuhutum, fiecare nădăjduind să prindă vînatul cel scump, se luară cu toții după el.

Gelu, luptînd necontenit, îi atrase tot mai în adîncul pădurilor, doborînd încă pe foarte mulți, pînă cînd socoti că Blah și ai săi au scăpat de primejdie. Și, deodată, își imboldi calul:

— Hai, murgule!... Acum a sosit clipa. Du-mă ca vîntul și ca gîndul!...

Calul, din spița cea mai depărtată a cailor acestui pămînt, era neîntrecut în a-și sluji stăpînul al cărui grai se pare că-l și înțelegea. Gelu îl mînă peste pîraie, prin păduri și pe poteci cunoscute numai de el. Cu greu își mai putea ține cumpăna în șa. Lovit de lănci, de săbii, de săgeți, viața i se scurgea încet. Totuși își gonea calul, care zbura ca o săgeată. Cornul de luptă al urmăritorilor și nechezatul cailor, sălbatici, de stepă, abia se mai auzea.

Murgul mai zbură, ca un cal din poveste, pînă ce ajunse pe malul rîului Căpușul. Aci tînărul, viteazul, dar atît de nefericitul voievod căzu.

În legendă se mai povestește că, așa cum îi poruncise Gelu murgului, acesta — după ce voievodul s-a prăbușit — i-a săpat cu copita o groapă pe malul apei, l-a tras cu dinții și l-a aruncat înăuntru, acoperindu-l apoi cu pămînt.

*

— Mormîntul însă zadarnic îl veți căuta, a încheiat povestitorul. Trupul lui Gelu nu putea rămîne pradă unui mormînt. S-a contopit de mult cu apele și cu țărîna Transilvaniei. Numai inima lui mai trăiește. Ea bate în piepturile fiecăruia dintre noi cei care credem că nu este nimic mai sfînt ca libertatea, pe-acest pămînt.

PETRE LUSCALOV

OSTROVUL LUPILOR

ROMAN FOILETON

— Apropiați-vă! le porunci celor doi băieți cu glas răgușit individul din dubă făcîndu-le semn să se apropie.

Cel care îi strigase, era un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu o față albă, trăsături delicate și părul ușor încărunțit, la tîmple. Proaspăt bărbierit și pudrat, el purta o cămașă excentrică, cu guler mare, cu flori portocalii, presărate pe un fond albastru. După ce îi măsură pe cei doi băieți, cu un aer ușor nedumerit, acesta îi întrebă:

— Cum vă cheamă?

— Eu sînt Scatiul și el e Babușcă, răspunse Scatiul, arătînd cu mîna spre Babușcă care stătea cu capul vîrît între umeri ca un cocostîrc, sîntem din Pradina...

— Și ce dracu căutați aici? continuă pe același ton individul, vîrîndu-și cu un gest plictisit revolverul în buzunar.

— Păi, știu eu? făcu Scatiul. Am primit o telegramă că mama e bolnavă și...

— Înțeleg, îl întrerupse celălalt, scoțînd o batistă din buzunar și suflînd în unghii începu să le lustruiască, și eu am sosit azi în oraș de la «băi»... Am avut un concediu de vreo cincisprezece ani... dar m-am plictisit frățioare, și-am șters-o. Nu-mi pria aerul. Era cam sărat... pricepi?

• OSTROVUL LUPILOR • 88

Acum duba pesemne că părăsise orașul pentru că zbura, sărind prin hîrtoapele drumului ca o broască. Prin crăpăturile podelei, praful răbufnea înlăuntru, împrăștiindu-se pe pereți și pe tavan.

— Ce înseamnă asta? striga disperat individul, alungînd cu batista praful, ce-l asalta din toate părțile. Opriți! Opriți! adăugă el, începînd să bată cu pumnul în peretele de tablă al dubei care îl despărțea de cabina șoferului. Duba se opri. Peste cîteva clipe, portiera se deschise și în cadrul ei apăru șoferul pe care băieții îl cunoscuseră ca «agent sanitar».

— Ce s-a întîmplat Prințule? întrebă el cu o voce aspră și cavernoasă... De ce ai oprit mașina?

Prințul se apropie de el cu mîinile desfăcute și negre de praf și spuse cu o adîncă deznădejde în glas:

— Scuză-mă, domnule, dar așa ceva nu-i pentru mine. Aici e o veritabilă cocină de porci, adăugă el, scuturîndu-și cu un gest tacticos cămașa. Ce-i cu praful ăsta din mașină?

«Agentul sanitar» îl fulgeră cu privirea:

— Ascultă, Prințule... dacă ai șters-o de la închisoare și-ai venit aici la noi, să știi că în deltă n-avem nici o tipografie. Așa că n-ai să-ți poți face meseria. Gata cu fabricarea de bani falși! Ai priceput? Bagă-ți mințile în cap, că te trimit din nou la răcoare! adăugă «sanitarul» și îi trînti portiera în nas.

Scuturîndu-și cămașa cu batista, Prințul se întoarse spre cei doi băieți și le spuse cu o voce plină de amărăciune:

— Nu mai există hoți, domnilor... toți sînt niște brute, niște agramați. Habar n-au de meserie. «Niște rătăciți»...

Duba sărea din nou prin hîrtoape. După vreun sfert de ceas, se opri cu-n scrîșnet prelung de frîne. Portiera se deschise din nou și «agentul sanitar», alungînd cu revolverul ce îl ținea în mînă, praful ce îi răbufnea în obraz, strigă:

• OSTROVUL LUPILOR • 89

— Hei, voi, gușterii ăia doi... coborîți din dubă! Și tu, Prințule.

Cu batista la gură, Prințul sări primul din mașină, urmat de Scatiu și de Babușcă. Se aflau pe un mal al Dunării, înalt și pustiu.

— Luați-o spre remorcher! le porunci «sanitarul» arătînd cu brațul un mic remorcher, vechi și putred ce se afla sub malul înalt și abrupt. Și fără mofturi. Altfel trag! adăugă «sanitarul»îmboldindu-i pe cei doi băieți cu țeava revolverului în spate. Marș înainte!

Scatiul și Babușcă se priviră cîteva clipe în tăcere, și-apoi urmați de «sanitar» și de Prinț începură să coboare malul spre remorcher. În jurul lor, din pereții înalți de lut roșu, ciuruiți peste tot ca de niște rafale de mitralieră, mii și mii de rusalii, albe și catifelate își luau zborul deasupra apelor zbenguindu-se în văzduh, ciupind în atingeri delicate apele de sticlă ale fluviului, sau ridicîndu-se, în mari vîrtejuri de catifea deasupra sălciilor.

— Hei, care ești în rabla asta? strigă sanitarul, oprindu-se lîngă o scîndură îngustă și subțire care lega remorcherul de mal. Fă-te-ncoa să-ți iei marfa în primire!

Din cabina remorcherului, putredă și cu geamurile sparte și afumate, își făcu apariția un marinar greoi și bătrîn, îmbrăcat într-o bluză vărgată, pătată cu unsoare. Dînd cu ochii de cei doi băieți, începu să rîdă zgomotos, scoțînd două căpețele de sfoară din buzunar:

— Ha, ha, ha. Au sosit berbecuții. Să poftească. Să poftească.

Împinși de «sanitar», Scatiul și Babușcă se urcară pe remorcher.

— Acum să-i lege tăticu pe ei, continuă să rîdă bătrînul, arătîndu-și gura știrbă, să ducă băieții acum, mînușițele la spate, așa, că am auzit că sînt tare poznași. așa...

După ce le legă bine mîinile la spate, marinarul îl înșfăcă pe Scatiu și aruncîndu-l pe umăr ca pe un sac, făcu cîțiva pași și deschizînd o ușiță de scînduri, stropită cu păcură, îl aruncă într-o magazie. Scatiul zbură cu capul înainte, și căzu pe o grămadă de cărbuni. Peste cîteva clipe, îl urmă și Babușcă.

Ușa de deasupra lor se închise și cei doi băieți se treziră într-o beznă îngrozitoare.

(va urma)

• OSTROVUL LUPILOR • 90

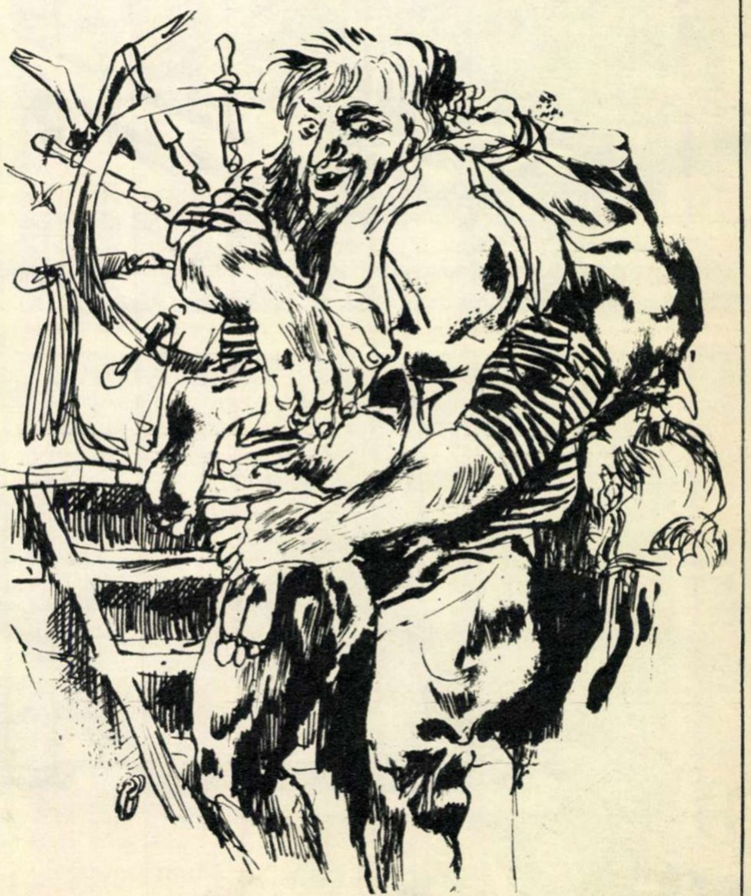

IN JUNGLA AMAZONIEI

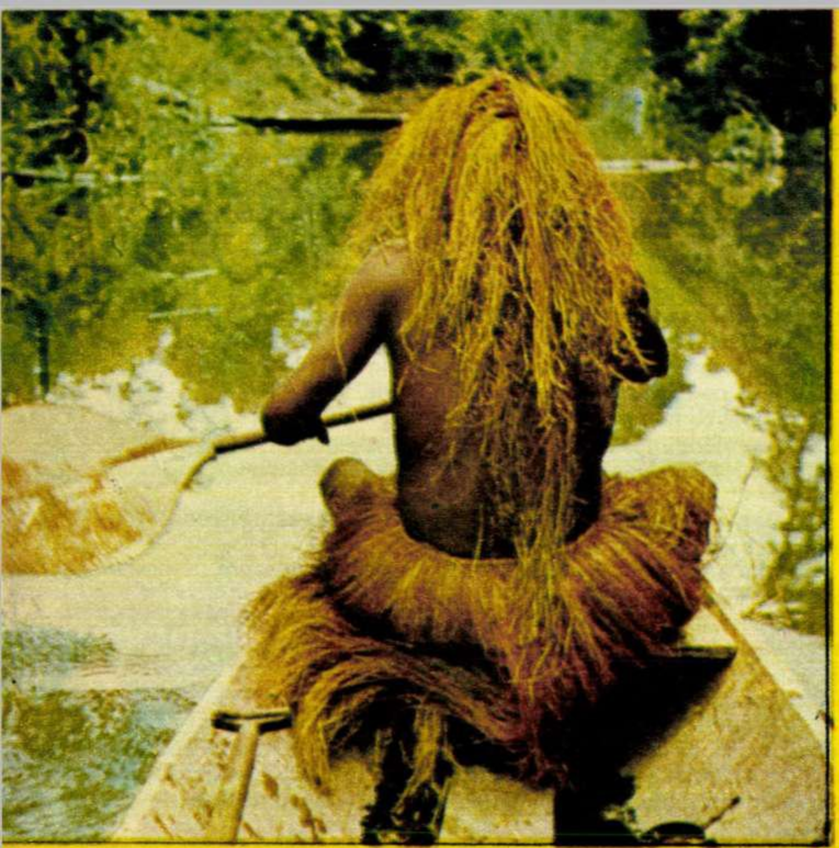
1

2

3

(Urmare din pag. 3-a)

umiditate apăsătoare îți taie puterea din genunchi. O dată traversînd semănătura de mandioca, începe desișul arborilor. Nici un sunet, nici un tremur de frunză, nici un zbor de pasăre. Masa verde, compactă, pare abandonată într-o liniște de catedrală. Poți desluși numai zumzetul roiurilor de insecte de toate neamurile, monoton, interminabil, ca sunetul pierdut al unei coarde de orgă cu o clapă defectă. Lianele încercuiesc arborii în spirale, iar aceștia se leagă, se amestecă, se întrepătrund parcă. În baia de penumbră verzuie, trunchiurile capătă contururi stranii. Sau o fi vreun efect optic rezervat numai pentru cei neobișnuiți cu ambianța asta? După vacarmul auzit astă noapte (concert straniu de răgete lugubre și triluri măiestre) nu mă așteptam ca jungla să mă primească cu atîta indiferență. Numai țînțarii mă iau în primire, la intrare, cu un elan ce amenință să mă desfigureze. Prin desiș aud foșnituri ca și cum ceva ascuns dedesubt se depărtează. Cînd înlătur cu mîna o ramură spinoasă, tremură puternic tot arbustul. Deasupra aud zbor de păsări speriate. Privesc îndărăt: totul iarăși imobil. Pe unde treci, pădurea se «închide» imediat și nu mai recunoști urma. Singur, m-aș pierde probabil chiar aici, la margine.

— Nu e nici-o cărare? îmi întreb însoțitorul.

— Cărarea trebuie bătucită și nu-i cine. Pe la noi, cărarea ține cît treci o dată, apoi îți faci alta.

Avansăm de vreun ceas și cred că am parcurs foarte puțin din drum. Simt că încetineala mea începe să-l irite pe însoțitor. Transpir prin toți porii pielei, hainele mi-s leoarcă, în buzunar, carnețelul cu însemnări e aproape inutilizabil. Fumez țigară după țigară, ca să împrăștii țînțarii, dar fără prea mari rezultate. Din trilogia apă-junglă-faună, capitolul insecte pare cel mai greu de suportat. În afară de leopard, care nu e prea sociabil, și de tapirul liniștit și fricos, ce se hrănește cu ierburi și fructe, nu prea trăiesc pe aici animale de talie mare. În schimb, insectele sînt agresive, feroce și se numără cu miliardele. E imperiul lor. Nicăieri, pe planetă, nu se concentrează mai multe, ca număr și diversitate. Cînd te mușcă o «ihenni» din varietatea neagră, ai impresia că cineva te arde cu o țigară. Și, pe deasupra, îți taie somnul pentru cîteva zile.

Au fost cazuri de exploratori care au murit torturați de lipsa somnului. O plasă protectoare trebuie să fie foarte deasă ca să împiedice pătrunderea insectei «pium», care lasă pe corpul victimei o pată mare de sînge negru. Cîteva mușcături transformă o piele de frăgezimea piersicii într-una de box. «Tebanida» de culoare castanie își implîntă trompa de un centimetru în carne și atunci trebuie să ai voință de fachir să nu țipi de durere. Nu se moare însă din aceste mușcături decît în cazuri cu totul excepționale, cînd sînt prea multe simultan. Gravitatea constă însă în aceea că insectele-servesc de vehicule pentru transportul virușilor multor boli.

Cînd mă pregăteam să propun întoarcerea, deasupra un petic de cer sfîrtecă umbra verde și ostilă. Un luminiș plantat cu mandioca, caju, abacaxi (o specie de ananas). Am ajuns, după două ore de «drum». La început mă mir că acest «caboclo» (denumirea țăranului metis în Amazonia) s-a instalat tocmai aici, relativ departe de fluviu, fiindcă în toată Amazonia locuințele se înșiră invariabil la marginea apei. Apropiindu-mă, observ însă că nu e o excepție: dincolo de coliba pitulată între cîțiva bananieri, curge un rîu care, mai jos, se varsă în Amazon. Același decor de colibă solitară a unei familii angajate în lupta cu natura suverană. Gazda, un metis de vreo 50 de ani, e ceva mai înstărit decît cel ce mă însoțea. Pînă acum a ținut o pereche de cai ce-l ajutau să cultive o suprafață mai mare. Unul i-a pierit însă. Pielea aninată de o grindă, așteaptă sosirea vreunui «merceeiro» (comerciant) ca să fie schimbată pe unelte de fier, chibrituri, sare etc. O carabină străveche, prinsă în cui pe un perete, asigură, din cînd în cînd, vînat proaspăt sau piei pentru schimb. Femeia rîșnește boabe de porumb pentru făină. Alături de ea, o «jaboti» alege de pe jos bucățele dintr-o nucă de caju. Jaboti este o broască țestoasă de uscat, cu carapacea galbenă și capul din «petece» portocalii. Se obișnuiește lesne pe lîngă casele oamenilor și e tolerată nu numai ca viețuitoare complet inofensivă (se hrănește cu iarbă și fructe), dar se bucură de afecțiune. I se dă și nume nostime. Gazda îmi spune că acest animal poate trăi luni în șir fără să mănînce și, dacă din întîmplare un copac cade peste el, jaboti așteaptă cu răbdare să putrezească copacul. Nu-i este teamă decît de «taperi-bazeira», un arbore tentacular. Acesta înainte de a-i putrezi trunchiul, împrăștie o rețea de rădăcini care țin broasca într-o captivitate mai lungă decît vîrsta ei matusalemică.

(Va urma).

4

1) Unicul mijloc de locomoție a originalelor triburi din pădurile virgine este piroga. Rama este atît de frumos împodobită încît pare un adevărat obiect de artă.

2) Locuință... plutitoare.

3) Pe Amazon această vedere este des întîlnită.

4) Școlăriță din tribul Campa. Semnele pe care omul cu «fața albă» le scrie pe tablă i se par tare curioase.

5) Micul Jurna din tribul Daá e tare mîndru de podoabele sale din pene și... dinți de tapir și leopard.

6) În acest punct RIO NEGRO face joncțiunea cu apele gălbui ale Amazonului (Solimões). Se pot observa cu ușurință apele încă neamestecate ale celor două «bulevarde» lichide.

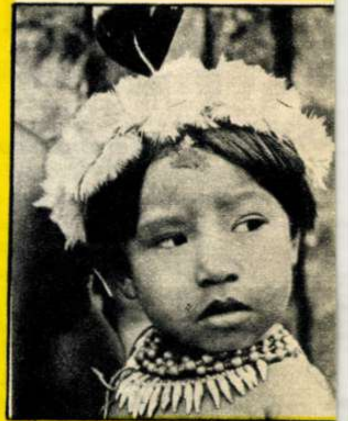
5

6

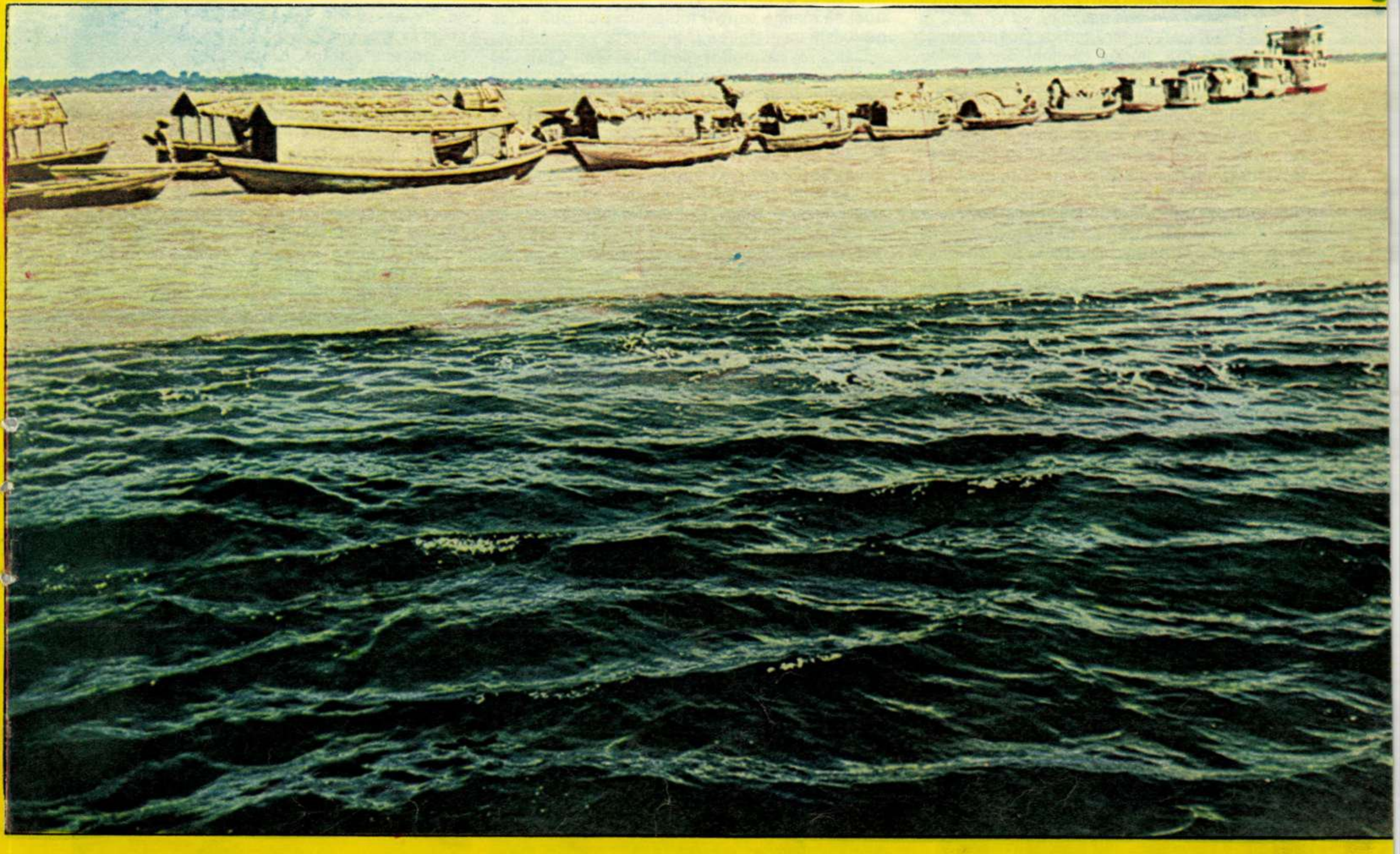

„GREȘELILE" LUI JULES

1828-1905

«În sfîrșit, după două ore de mers, am atins o adîncime de aproape trei sute de metri, adică limita de unde începe să se formeze mărgeanul... Ce priveliște de nedescris! Vai, de ce nu ne puteam împărtăși ceea ce simțeam! De ce eram închiși sub casca aceea de metal și sticlă!»

— O clipă, o clipă, profesore Aronnax! Ce fel de aparat de scufundare utilizați pentru a vă plimba nestingheriți la o adîncime de aproape trei sute de metri? Sau poate că e mai bine să-i punem această întrebare căpitanului Nemo.

— «*Aparatul Rouquayrol — Denayrouze, pe care l-am perfecționat... Eu, care înfrunt în adîncul mărilor presiuni din cele mai mari, a trebuit să-mi bag capul, ca și scafandrierii, într-o cască de aramă.*»

— Îmi pare rău, ilustre căpitan, dar «perfecționarea» dumneavoastră se întemeiază pe nesocotirea unor legi ale fizicii. Din relatarea profesorului Aronnax, știm că restul costumului e de cauciuc. Or, apa comprimă cauciucul, dar nu și arama. Drept rezultat, s-ar produce o aspirare violentă a sîngelui spre cap, așa-numitul «efect de ventuză». La o adîncime de trei sute de metri, unde presiunea apei e de treizeci de atmosfere, adică treizeci de kilograme pe fiecare centimetru pătrat, «ventuza» ar provoca o hemoragie fatală...

Dar nu numai o croazieră de **douăzeci de mii de leghe sub mări,** ci și **o călătorie spre centrul Pămîntului** poate fi compromisă, de astă dată total, dacă supunem fantezia unei confruntări severe cu adevărul științific. Specialiștii ne spun că, după erupții, craterele vulcanilor sînt închise ermetic printr-un dop de lavă răcită. Cum ar fi putut coborî deci profesorul Lidenbrok și însoțitorii săi pînă la de altfel imposibila mare interioară? Și cum ar fi rezistat ei la creșterea constantă a temperaturii subterane?...

Cele mai multe erori le cuprinde, însă, cea mai extraordinară dintre călătoriile pe care ni le propune marele nostru prieten: *de la Pămînt la Lună*. În primul rînd, caracteristicile uriașului Columbiad sînt încă departe de necesitățile teoretice ale închipuitei balistici interplanetare. Obuzul său nu numai că n-ar fi ajuns în vecinătatea palidului nostru satelit, dar n-ar fi depășit nici limitele atmosferei terestre. Ar trebui proiectat, deci, (pentru că fabricarea lui nu e practic realizabilă) un tun cu caracteristici mult superioare. Ar trebui descoperită și o pulbere capabilă să imprime obuzului viteza cosmică necesară. Și ar mai trebui găsiți oamenii dispuși să rămînă pentru totdeauna pe Lună, unde nu există un al doilea Columbiad.

Calculele savanților membri ai Gun-Club-ului conțin și o altă eroare de mari proporții. Viteza obuzului ar crește de la 0 la 16 kilometri pe secundă în perioada extrem de scurtă a mișcării în interiorul țevii. În asemenea condiții, sub efectul accelerației, obiectele din obuz ar cîntări de 64 000 de ori mai mult. Pălăria lui Barbicane, de pildă, și-ar zdrobi stăpînul sub apăsarea cîtorva zeci de tone. Cît despre pasagerii înșiși, se poate spune că, din punct de vedere al urmărilor experienței, ar fi tot una dacă ei s-ar afla în interiorul obuzului sau în fața lui.

(Admirator mărturisit al lui Jules Verne, marele savant Țiolkovski considera că, pentru reușita planului Gun-Club-ului, ar fi fost necesar ca: 1) lungimea țevii să fie de cîteva sute de kilometri, 2) țeava să fie așezată orizontal, 3) pasagerii să fie cufundați în apă sărată, pentru a putea suporta șocul inițial. Alexandre Ananoff, un alt pionier al astronauticii, propune o țeavă de 6 000 de kilometri, în care viteza să crească gradat, pasagerii urmînd să cîntărească doar de două ori greutatea normală.)

Și lanțul erorilor continuă. La viteza de 16 kilometri pe secundă, rezistența păturilor dense ale atmosferei ar fi, probabil, de neînfrînt — sau, oricum, frecarea extrem de intensă ar duce la transformarea obuzului într-o ciudată «stea suitoare», mistuită în cîteva secunde în flăcări, din cauza frecării cu aerul (observația este valabilă și pentru întoarcerea pe Pămînt a temerarilor exploratori). Cît despre căderea pe Lună, ea nu ar putea avea decît urmări catastrofale.

Iată dar că pînă și rigurosul Jules Verne, aflat în relații directe sau epistolare cu unii dintre cei mai renumiți savanți ai vremii și posesor al unui imens fișier cu 25 000 de fișe tehnico-științifice, se înșela uneori în amănuntele anticipațiilor sale. *În amănunte* — pentru că ideile generale ale marelui scriitor francez și-au dovedit, rînd pe rînd, valabilitatea. Aparatul «perfecționat» de căpitanul Nemo nu este cel mai potrivit mijloc de a cuceri adîncul mărilor, dar încă de pe acum sîntem capabili de uluitoare performanțe submarine și putem visa la ziua în care Continentul Albastru ne va fi dezvăluit ultimele taine. Sondele de foraj la mari adîncimi ne apropie de centrul Pămîntului într-un ritm mai lent, dar cu mai multă veridicitate decît coborîrea prin labirintul de tuneluri ale vulcanilor stinși. Iar zborul de la Pămînt la Lună și în jurul Lunei a fost înfăptuit, deocamdată de emisarii inteli-

1

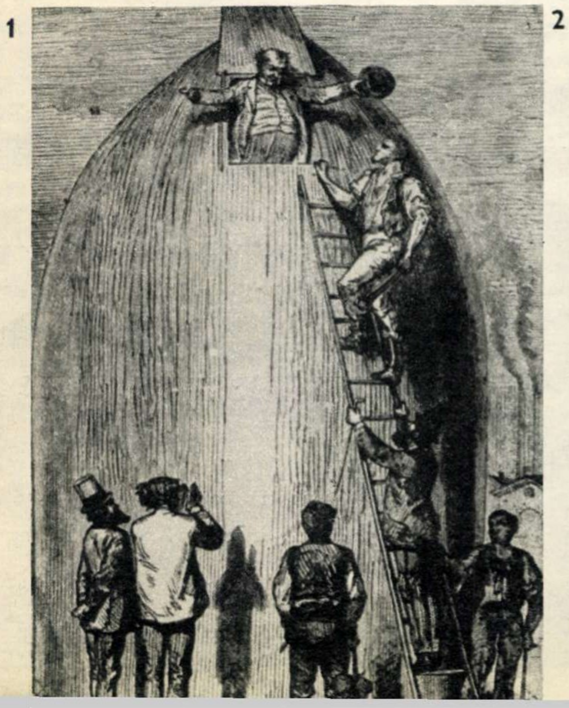

2

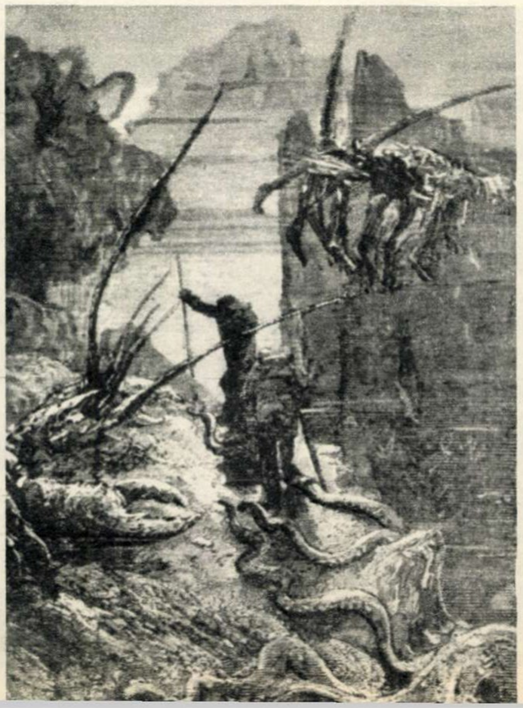

3

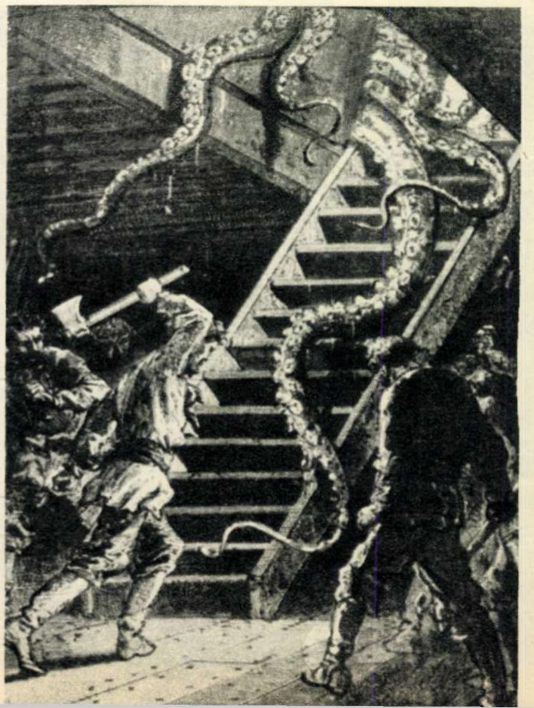

28 SEP. 1968
27 SEP 1968

VERNE

genței și iscusinței noastre, nu cu obuzul lui Barbicane și Ardan, ci cu rachetele concepute de Țiolkovski, Oberth, Goddard, Esnault-Pelterie...

Erorile și nepotrivirile nu trebuie și nu pot să umbrească însă imaginea lui Jules Verne. Căci menirea autorului de cărți științifico-fantastice nu este aceea de a oferi specialiștilor ecuații și scheme, ci de a desprinde din vălmășagul de idei al epocii sale pe acelea care vor rodi mai tîrziu. Marele scriitor era conștient el însuși de acest lucru, atunci cînd spunea, cu neprefăcută modestie: **«TOT CEEA CE INVENTEZ, TOT CEEA CE NĂSCOCESC VA RĂMÎNE MAI PREJOS DE ADEVĂR, PENTRU CĂ VA VENI O ZI ÎN CARE CREAȚIILE ȘTIINȚEI LE VOR ÎNTRECE PE CELE ALE IMAGINAȚIEI».**

ION HOBANA

1) Înaintea călătoriei spre Lună, obuzul cosmic își demonstrează virtuțile pe Pămînt. 2) De-a lungul celor douăzeci de mii de leghe sub mări, Jules Verne îi face pe însoțitorii căpitanului Nemo să întîlnească în Atlantic homari gigantici și crabi uriași... 3)... iar în apele Antilelor le oferă prilejul de a lupta cu un calmar agresiv... 4)... înainte de-a le înfățișa pe căpitan reprimînd încercarea de revoltă a lui Ned Land.

Gravurile sînt reproduse din: «Voyages extraordinaires» de Jules Verne, Collection J. Hetzel-Paris

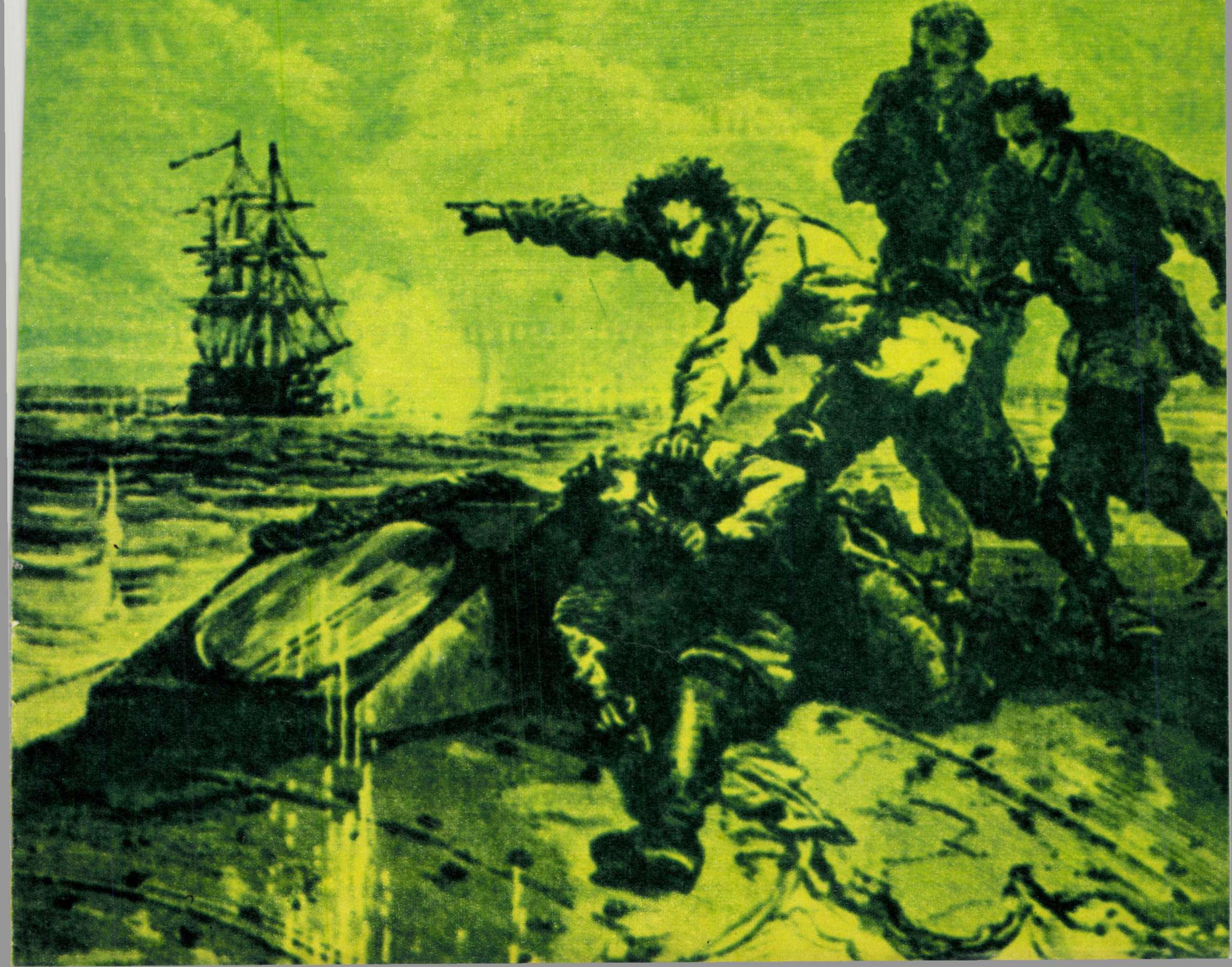

Peggy Fleming şi Beatrice Huştiu: o stea în plină strălucire şi alta care acum se iveşte la orizont.

BRAVO !
din toată inima pentru
BEATRICE

HUŞTIU BEATRICE — cea mai tînără concurentă de pe gheaţa Olimpiadei albe. Dar nu numai aceşti 11 ani şi jumătate ai ei au constituit «atu-ul» care a smuls ropotele de aplauze celor 11 000 de spectatori. Evoluţia ei la libere a lăsat în urmă patinatoare consacrate. a plăcut şi a încîntat.

HUŞTIU BEATRICE. Un nume nou pentru spectatorii şi arbitrii de la Grenoble, dar nu şi pentru noi. De cîţiva ani ea este revelaţia, de fapt cîştigătoarea concursurilor republicane ale speranţelor la patinaj artistic organizate de către presa pentru copii. Aceste concursuri au însemnat pentru ea o adevărată şcoală. În curînd, abia întoarsă de la Grenoble, Beatrice va apare din nou pe gheaţă în cadrul celei de-a treia ediţii a Concursului republican al speranţelor la patinaj artistic dotat cu cupa «Cutezătorii». O aşteptăm, convinşi că succesul de la Olimpiada albă i-a dat şi mai mult «aripi», că el a însemnat pentru Beatrice un imbold real pentru pregătirea în vederea viitoarelor confruntări internaţionale. Adresîndu-i un BRAVO! din toată inima, dorim ca la viitoarea Olimpiadă albă, cînd va fi mai mare cu patru ani, să-i putem publica o fotografie pe... podiumul învingătorilor.

C.D.

Echipajele de bob 2 persoane, victorioase: Monti — De Paolis (Italia) locul 1, Floth — Boder (R.F. a Germaniei) locul II şi Panţuru — Neagoe (România) locul III.

X JEUX OLYMPIQUES D'HIVER
GRENOBLE 1968

O NOAPTE DE NEUITAT

Au trecut zilele Olimpiadei albe...

A fost foarte frumos. Nu-i aşa? Am văzut munţi în ceaţă, ca în legende... Am văzut fetele zburînd pe schiuri mai aprig ca băieţii... Am văzut-o pe micuţa **Beatrice** întrerupînd fuga lui Richard Kimble... Am tremurat de emoţie la meciul acela teribil de hochei între **Firsov** şi **Nedomanski,** adevărat film de aventuri la miezul nopţii...

Au fost două săptămîni minunate, şi totul datorită ŞTIINŢEI, care a reuşit să reproducă o imagine — una singură — în 600 000 000 exemplare, şi asta cu viteza gîndului...

Acum, cînd zilele Olimpiadei albe au rămas în urmă, iar afişul cu «Jeux Olympiques» ne apare doar în vis, hai să-ncercăm împreună un joc. Un joc prin care să-l alegem pe cel mai simpatic erou al Olimpiadei, oferindu-i o cupă. Să zicem Cupa «Gősta Berling», sau, şi mai bine, Cupa «Gerilă», în amintirea frigurosului personaj din povestea lui Harap Alb.

Pe cine propuneţi? Îl propuneţi, ştim bine, în primul rînd pe **Killy.** Pentru că ştie să se unduie pe zăpadă ca pescuitorii de perle sub apă, şi mai ştie să calculeze unghiuri şi tangente mai bine decît cîştigătorul Olimpiadei matematicilor. Ce-ar fi totuşi să ne gîndim un pic la italianul **Franco Nones?** Vă daţi seama ce-a făcut **Franco?** l-a învins pe nordici. Deşi soarele topeşte zăpada la el acasă, în Italia... Dar ce-or să spună cei care au aplaudat-o pe **Peggy Fleming,** fata din Colorado, care părea să plutească înfăşurată în o mie de văluri. Ca să nu mai vorbim de **Oleg şi Ludmila,** care au mutat, prin arta lor, «Lacul lebedelor» şi «Teatrul Mare» la Grenoble...

Parcă vă aud protestînd. Îl vreţi pe norvegianul **Mayer,** recordmen mondial şi olimpic, cîştigător al medaliei de aur la patinaj viteză. O propuneţi, mai ales voi, fetele, pe frumoasa **Nancy Greene,** care a adus pe Chamrousse mirosul de brad al pădurii canadiene. Sau pe suedeza **Toini Gustavsson,** care ştie să zîmbească precum simpaticul «Iacob, sărăcie-n-tr-un picior», prietenul lui Johann Boyer. Sau pe marele învins **Mäntyranta,** dar care s-a bătut ca leul, în ştafetă, pînă la ultimul centimetru, amintindu-ne că e, de fapt, al treilea alergător pe schiuri din istorie, cu cele zece medalii ale lui, după **Sixten Jernberg,** care a adunat 15, şi după **Veikko Hakulinen,** care s-a oprit la ...14.

Cum aţi spus? Da... Aveţi dreptate... i-am uitat pe hocheişti... Am uitat driblingurile lui **Hanek,** am uitat motoraşele din picioarele lui **Nedomanski,** am uitat «bombele» lui **Firsov...**

Şi-atunci ce facem? Cum rămîne?

Şi pentru că există atîtea argumente **pro** şi **contra,** am o propunere care, sînt sigur, va întruni unanimitatea. Ce-ar fi să-i propunem pe **Neagoe** şi pe **Panţuru** pentru Cupa «Gösta Berling» sau «Gerilă»? De acord? Am cinsti astfel amintirea acelei nopţi de gheaţă, petrecută pe marginea jgheaburilor de la Alpe d' Huez.

La Grenoble, în timpul Olimpiadei albe, nu s-a vorbit numai despre românii Panţuru, Neagoe şi Huştiu Beatrice, ci şi despre cîţiva fotografi amatori ale căror fotografii pe teme sportive prezentate în cadrul expoziţiei organizate aici le-au adus «Marele premiu al oraşului Grenoble». Unul dintre ei, Ion Mihăică, a primit încă o distincţie, «Premiul prefectului de l'Isère» pentru fotografia de sus, intitulată: «Cu gîndul la Olimpiadă».

Am cinsti astfel prima medalie olimpică românească la Jocurile de iarnă.

De fapt, **Panţuru** şi **Neagoe** au şi cucerit această Cupă, cu sau fără aprobarea noastră. Peste ani şi ani, numele lor va fi cunoscut de toţi. Ei au deschis pîrtia... Aşa cum toţi ştim că **Iosif Sîrbu** a cucerit prima medalie olimpică de aur, iar căpitanul **Rang,** călăreţul, a fost PRIMUL nostru olimpic pe podium, chiar dacă a fost numai... de argint, la Berlin, în anul 1936.

De-acord cu **Panţuru** şi **Neagoe?** Dacă da, atunci, dragă cititorule, notează-ţi undeva că în revista «Cutezătorii» nr. 9 figurează primii cîştigători ai unei medalii olimpice româneşti la Jocurile de iarnă. Iar peste 20 sau 30 de ani, cînd vei fi, poate, secretarul de redacţie al revistei pe care o ai în mînă, vei putea scrie o minunată evocare a unei nopţi de neuitat...

IOAN CHIRILĂ

Jean-Claude Killy, acest «rege al munţilor», triplu campion olimpic în probele de schi coborîre, slalom uriaş şi slalom special.

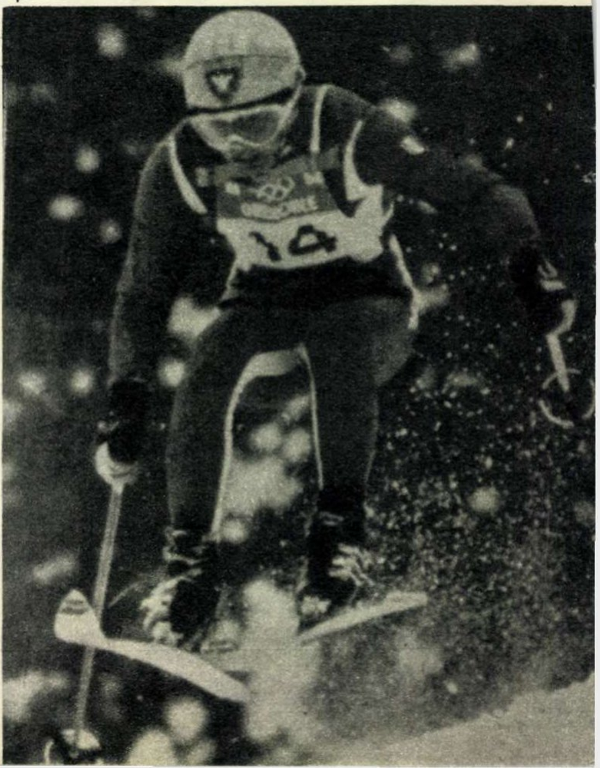

Vacanțele unui tînăr liniștit

SCENARIU: ALEXANDRU BOGDAN DESENE: V. BACIU

DIM DUNĂREANU, UN TÎNĂR ȘI CUNOSCUT FIZICIAN, DOREȘTE SĂ DEVINĂ MEMBRU AL CLUBULUI CUTEZĂTORII. PRIMA MISIUNE ÎN VEDEREA PRIMIRII SALE ÎN CLUB O PRIMEȘTE ÎN MOMENTUL ÎN CARE TOCMAI SE PREGĂTEA SĂ PLECE ÎN MUNȚII VRANCEI, LA O PRIETENĂ, FIICA CUNOSCUTULUI GEOLOG PETRE BOGDAN. CEI DOI TINERI SÎNT ATRAȘI ÎNTR-O CURSĂ, ÎN TIMP CE PROFESORUL BOGDAN RĂMÎNE SINGUR.

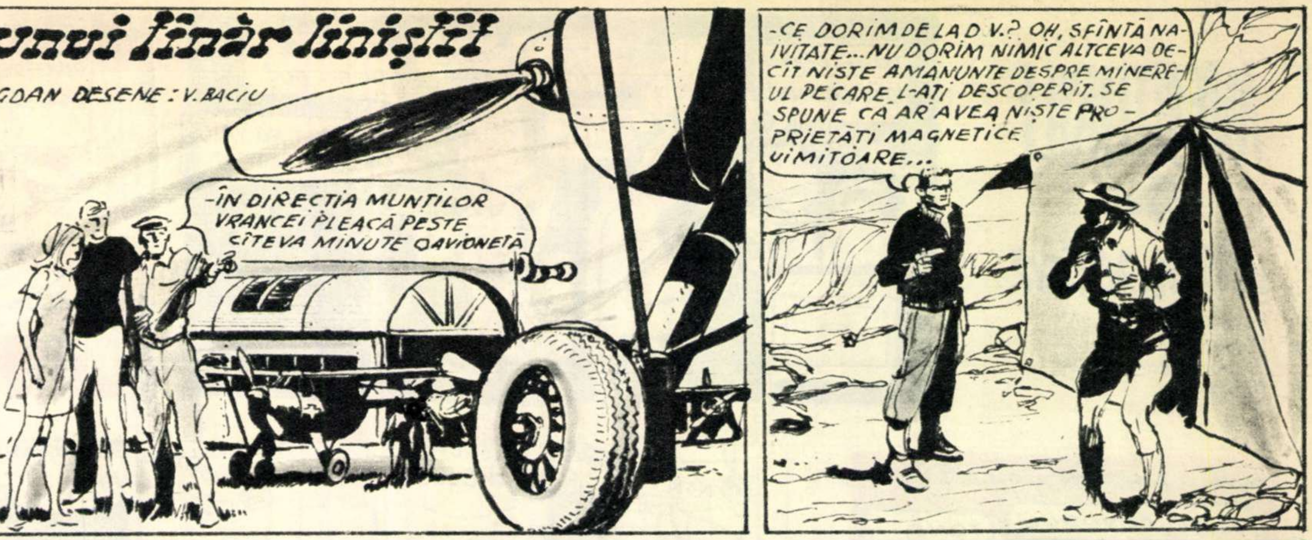
-ÎN DIRECȚIA MUNȚILOR VRANCEI PLEACĂ PESTE CÎTEVA MINUTE O AVIONETĂ
-CE DORIM DE LA D V.? OH, SFÎNTĂ NAIVITATE... NU DORIM NIMIC ALTCEVA DECÎT NIȘTE AMĂNUNTE DESPRE MINEREUL PE CARE L-AȚI DESCOPERIT. SE SPUNE CĂ AR AVEA NIȘTE PROPRIETĂȚI MAGNETICE UIMITOARE...

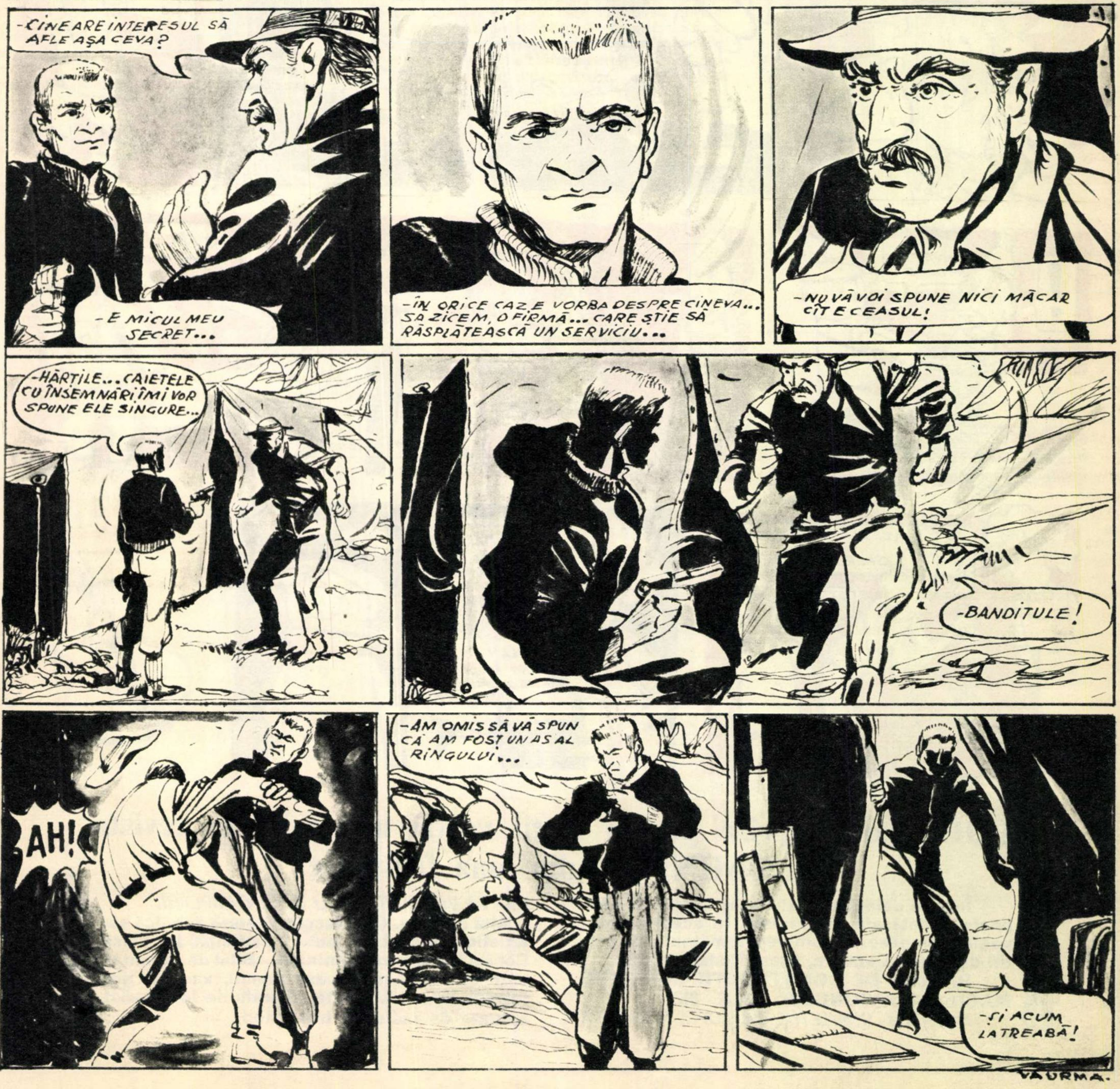
-CINE ARE INTERESUL SĂ AFLE AȘA CEVA?
-E MICUL MEU SECRET...
-ÎN ORICE CAZ E VORBA DESPRE CINEVA... SĂ ZICEM, O FIRMĂ... CARE ȘTIE SĂ RĂSPLĂTEASCĂ UN SERVICIU...
-NU VĂ VOI SPUNE NICI MĂCAR CÎT E CEASUL!
-HĂRȚILE... CAIETELE CU ÎNSEMNĂRI ÎMI VOR SPUNE ELE SINGURE...
-BANDITULE!
AH!
-AM OMIS SĂ VĂ SPUN CĂ AM FOST UN AS AL RINGULUI...
-ȘI ACUM LA TREABĂ!

VA URMA.

AVENTURILE lui Manolică

Povestite de
OVIDIU ZOTTA
Desenate de
BURSCHI

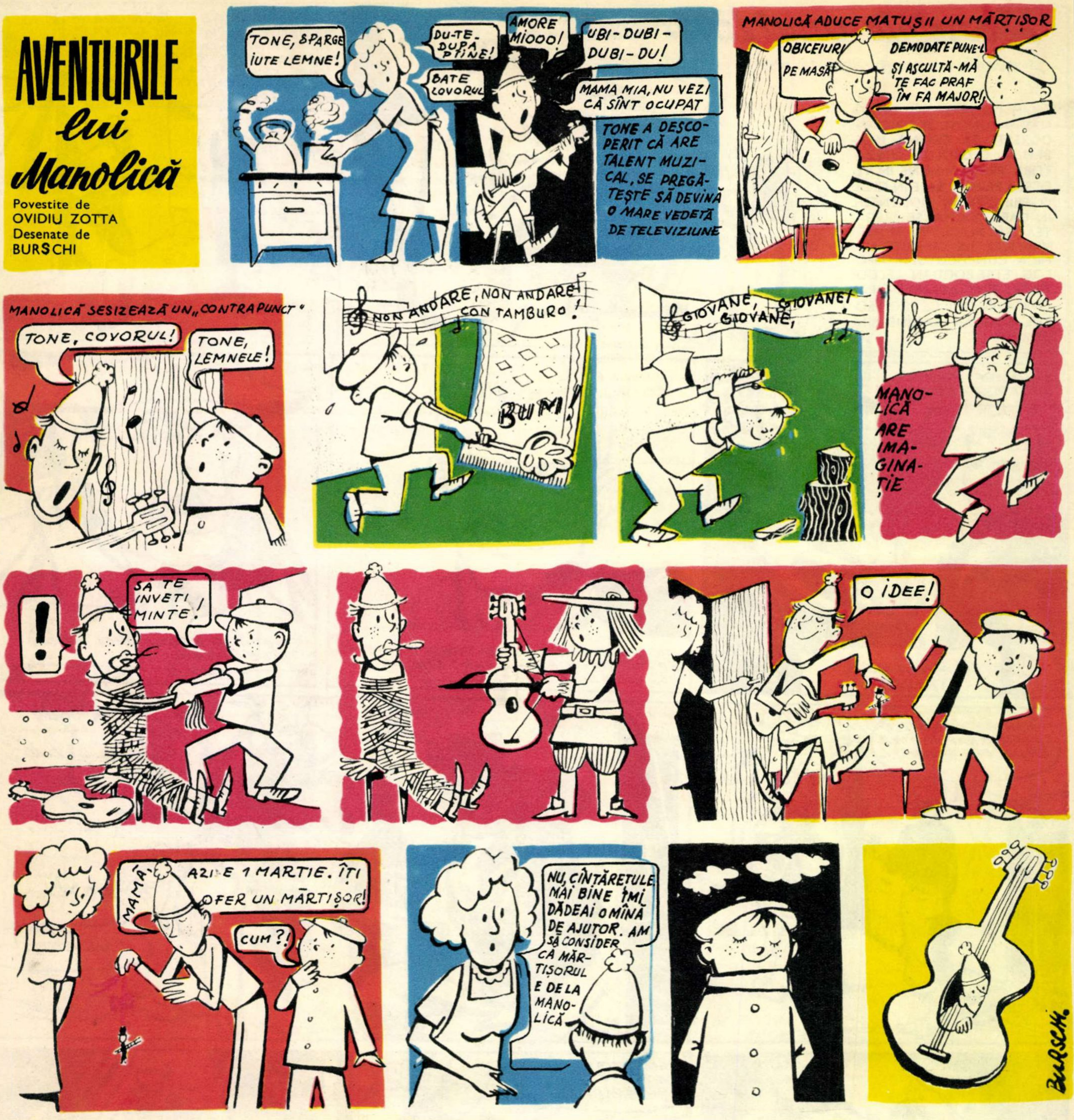
TONE, SPARGE IUTE LEMNE!
DU-TE DUPĂ PÎINE!
BATE COVORUL
AMORE MIOOO!
UBI-DUBI-DUBI-DU!
MAMA MIA, NU VEZI CĂ SÎNT OCUPAT
TONE A DESCOPERIT CĂ ARE TALENT MUZICAL, SE PREGĂTEŞTE SĂ DEVINĂ O MARE VEDETĂ DE TELEVIZIUNE
MANOLICĂ ADUCE MATUŞII UN MĂRŢIŞOR
OBICEIURI DEMODATE PUNE-L PE MASĂ
ŞI ASCULTĂ-MĂ TE FAC PRAF ÎN FA MAJOR!
MANOLICĂ SESIZEAZĂ UN „CONTRAPUNCT"
TONE, COVORUL!
TONE, LEMNELE!
NON ANDARE, NON ANDARE CON TAMBURO!
BUM!
GIOVANE, GIOVANE, GIOVANE!
MANOLICĂ ARE IMAGINAŢIE
!
SĂ TE INVEŢI MINTE!
O IDEE!
MAMĂ
AZI E 1 MARTIE. ÎŢI OFER UN MĂRŢIŞOR!
CUM?!
NU, CÎNTĂREŢULE, MAI BINE ÎMI DĂDEAI O MÎNĂ DE AJUTOR. AM SĂ CONSIDER CĂ MĂRŢIŞORUL E DE LA MANOLICĂ
BURSCHI

STOP! Noi surprize pentru fraţii voştri mai mici în revista «LUMINIŢA» din luna februarie.

Începe colecţia «Cartea mea frumoasă» **care poate fi detaşată din revistă. În acest număr: pagini poloneze. În numerele următoare, povestiri de Pierre Gamarra, Giani Rodari şi alţii.**
PAGINA DE CONSTRUCŢII CUPRINDE MACHETA AVIONULUI, I.A.R. 813.
FIX ŞI VIX, OMULEŢUL LUI GOPO, MAIMUŢA KIO VĂ VOR AMUZA CU NOI ÎNTÎMPLĂRI.

Altă noutate. Cu o lucrare literară, tehnică sau artistică deosebită, puteţi participa la marele Concurs al revistei **«Luminiţa», «Bilet de vacanţă», care vă oferă numeroase premii, vacanţe gratuite la mare, la munte, aparate de fotografiat, aparate de radio cu tranzistori.**

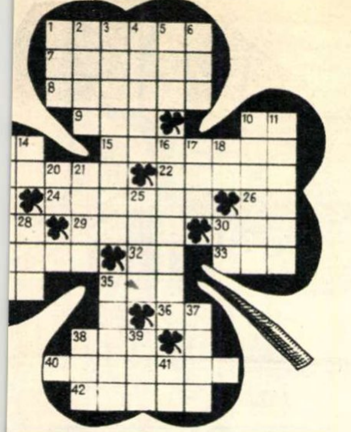

Cuvinte încrucișate

„MĂRȚIȘOARE“

ORIZONTAL. 1) Vestit interpret de muzică populară care a compus «Hora mărțișorului»; 7) Agățat; 8) A spune versuri; 9) Rangă; 10) Scule!; 12) «...cu căpșuni», tablou de Theodor Aman; 15) Între martie și aprilie; 19) Pasăre; 22) Mărțișor pentru întîrziați; 23) Cînd intri la... Romarta! 24) Cea mai simplă unitate anatomică; 26) Notă muzicală; 27) Li se potrivesc... potcoavele; 29) Înfloresc în luna mai; 30) Pereche; 31) Listă de greșeli; 32) Cade! 33) Poezie din ciclul «Mărțișoare» de Tudor Arghezi (2 cuv.); 34) Neastîmpăratul primăverii; 35) Scîrțîie din roți alene; 36) Perioadă istorică; 38) Luna florilor; 40) Vino dată cu mărțișoarele, vestind sosirea primăverii; 42) Poezie de Alecsandri în care crengile de lozie împodobite cu muguri argintii sînt numite de autor «mărțișori»;

VERTICAL. 1) Mărțișorul oferit; 2) Un mărțișor... circular! 3) Alt model de mărțișoare (pl.); 4) Mărțișor care dă palpitații; 5) Etaj; 6) Începe returul în primăvara aceasta de pe locul...???; 10) Mărțișor pentru cei ce-și scriu regulat temele; 11) Mărțișoare pentru guralivi sau mărțișoare cu cheițe; 12) Mărțișoare pentru urechi; 13) Rimează cu tractoare cu care de altfel se întîlnesc primăvara; 14) Sere 16) Un șirag de mărțișoare (pl.); 17) A ieși cu tractoarele pe cîmp; 18) Doine! 20) Unu la table! 21) Mărțișoarele de față. 25) Brînză de primăvară; 28) Leagănul dracilor din basme; 30) Peneș! 35) Înfrunzesc o dată cu primăvara (sing.). 37) Vine după cele nouă babe; 39) Numele din medalion. 41) Are mulți cățel (mold.).

MIHAI PĂTRAȘCU

Dicționar la îndemînă: LOM, EC, AI

AU FOST ÎNMÎNATE PREMIILE LA CONCURSUL *„COMORILE PATRIEI“*

Iat-o pe BOIER MARIANA din Bonț-Gherla cu premiul obținut la concurs.

Cîteva cuvinte despre Mariana. Este președintă de detașament și cea mai bună la învățătură din clasă. În urma obținerii premiului II la concursul nostru, a primit zeci de scrisori din țară în care copiii o felicită, îi cer fotografia și vor să corespondeze cu ea.

LA GALAȚI bicicleta a fost înmînată lui AVĂDANEI CRISTIAN de la Școala generală nr. 13, în cadrul unei adunări pe oraș.

TOATE CELELALTE PREMII AU FOST TRIMISE LA DESTINAȚIE PRIN POȘTĂ.

● ●

ANUNȚ

ÎNTRUCÎT O MARE PARTE DINTRE CITITORII NOȘTRI CONCUREAZĂ ATÎT LA «COMORILE PATRIEI» CÎT ȘI LA MINI-TEHNICUS REDACȚIA, ÎN DORINȚA DE A DA TIMP DE GÎNDIRE ȘI LUCRU CELOR CE CONCUREAZĂ LA CONCURSUL MINI-TEHNICUS, A HOTĂRÎT SĂ AMÎNE ÎNCEPEREA CONCURSULUI «COMORILE PATRIEI», SERIA A II-A, PENTRU O DATĂ CE VA FI ANUNȚATĂ ULTERIOR.

Cîștigătoare prin tragere la sorți la «Concursul săptămînii» — MATEMATICĂ — RADU MADLENA — LICEUL NR. 1 — TECUCI. Răspunsul corect: 10,67 m.

CONCURSUL SĂPTĂMÎNII

GEOGRAFIE

IATĂ PATRU TEMERARI NAVIGATORI! PRIMUL ESTE CONSIDERAT DESCOPERITORUL AMERICII, AL DOILEA A ÎNTREPRINS PRIMA CĂLĂTORIE ÎN JURUL GLOBULUI, AL TREILEA A DESCOPERIT ȚĂRMUL ESTIC AL AUSTRALIEI, IAR AL PATRULEA ESTE UNUL DIN DESCOPERITORII ANTARCTIDEI.

AFLAȚI NUMELE CELOR PATRU NAVIGATORI ȘI PUNEȚI ÎN DREPTUL FIECĂRUIA NUMELE CORĂBIEI PE CARE A COMANDAT-O. TRECEȚI-LE APOI PE CUPON.

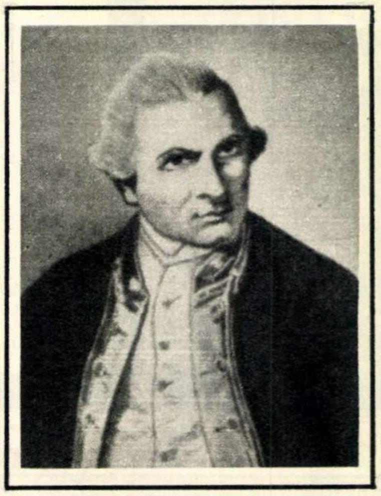

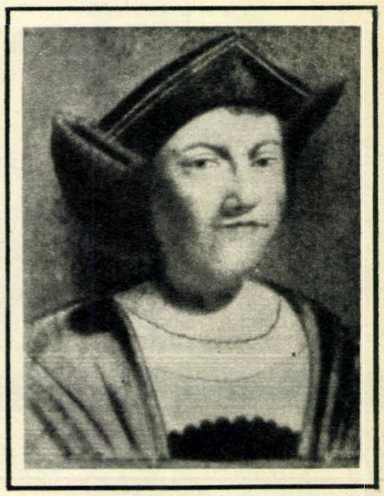

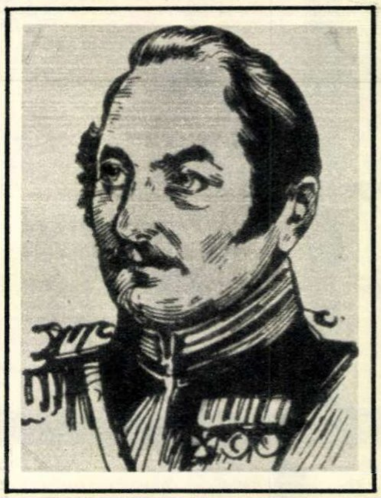

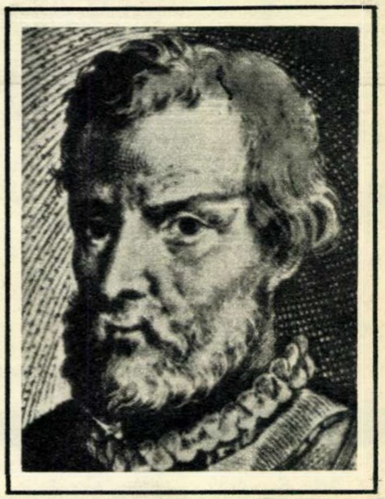

CUPON - GEOGRAFIE

Numele și prenumele . . . .
Adresa exactă . . . .
. . . . Clasa . . . .
Răspunsurile:
1 . . . .
2. . . . .
3. . . . .
4. . . . .

După ce ați trecut răspunsurile pe cupon, decupați-l și trimiteți-l pe adresa redacției noastre la cel mult 5 zile după apariția numărului cu mențiunea: «PENTRU CONCURSUL SĂPTĂMÎNII-GEOGRAFIE».

Scenariu de
VASILE MĂNUCEANU
Ilustrații de
GHEORGHE MARINESCU

COMOARA lui DROMICHETE

Rezumatul capitolelor precedente

ARMATELE MACEDONENE SÎNT TOT MAI ISTOVITE ÎN LUPTA PE CARE O DUC ÎMPOTRIVA GEȚILOR. AGATOCLE, FIUL LUI LISIMAH, CARE-I AȚÎȚASE PE MACEDONENI ÎN LUPTĂ, ÎMPREUNĂ CU ALTE CĂPETENII, ESTE LUAT PRIZONIER. NUMAI TÎNĂRUL GENERAL MELISANDRU ÎNCEARCĂ SĂ REZISTE. EL STRÎNGE CETELE DE FUGARI ȘI-I ATACĂ DIN NOU PE GEȚI.

Bibl. Reg.

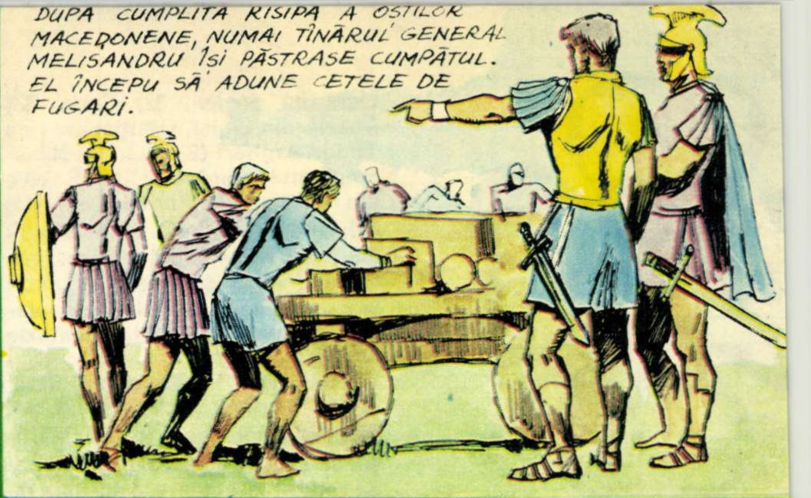
DUPĂ CUMPLITA RISIPĂ A OȘTILOR MACEDONENE, NUMAI TÎNĂRUL GENERAL MELISANDRU ÎȘI PĂSTRASE CUMPĂTUL. EL ÎNCEPU SĂ ADUNE CETELE DE FUGARI.

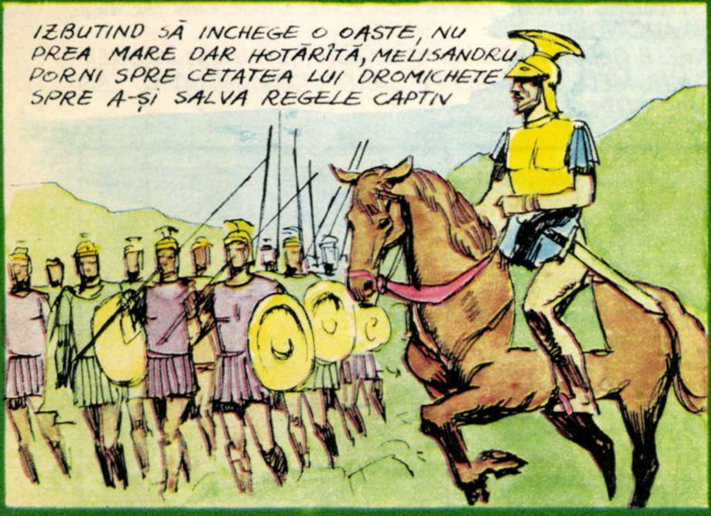
IZBUTIND SĂ INCHEGE O OASTE, NU PREA MARE DAR HOTĂRÎTĂ, MELISANDRU PORNI SPRE CETATEA LUI DROMICHETE SPRE A-ȘI SALVA REGELE CAPTIV

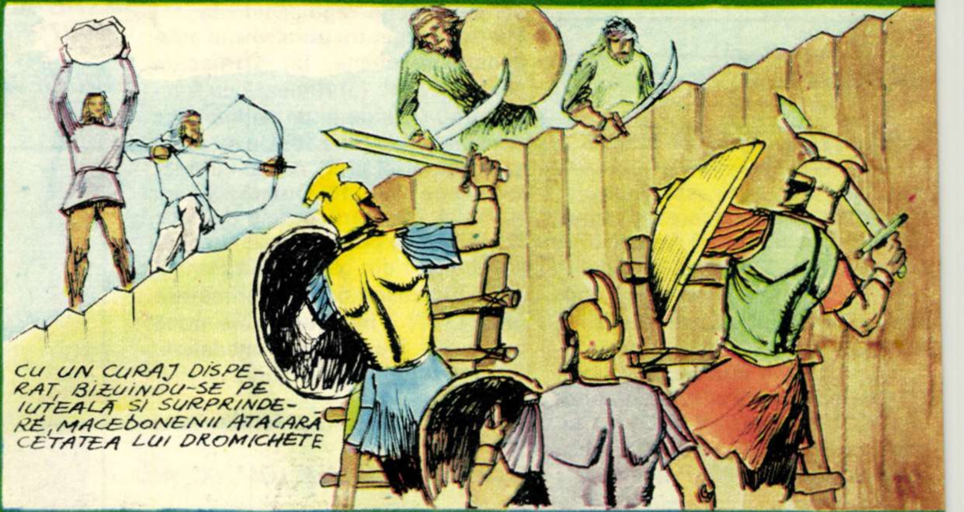
CU UN CURAJ DISPERAT, BIZUINDU-SE PE IUȚEALĂ ȘI SURPRINDERE, MACEDONENII ATACARĂ CETATEA LUI DROMICHETE

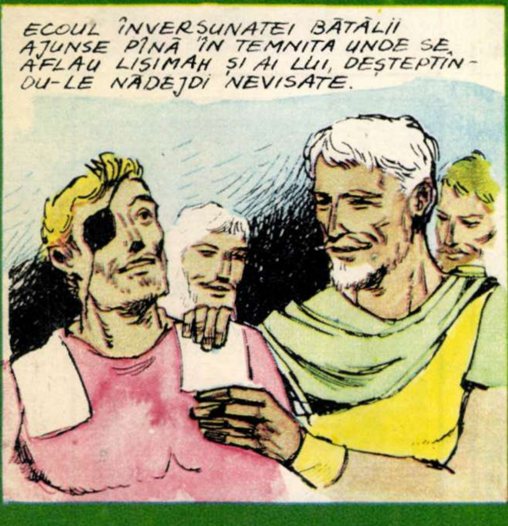
ECOUL ÎNVERȘUNATEI BĂTĂLII AJUNSE PÎNĂ ÎN TEMNIȚA UNDE SE AFLAU LISIMAH ȘI AI LUI, DEȘTEPTÎNDU-LE NĂDEJDI NEVISATE.

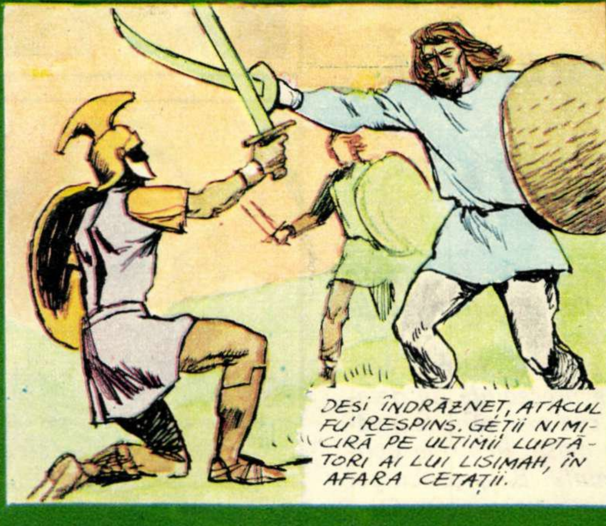
DEȘI ÎNDRĂZNEȚ, ATACUL FU RESPINS. GEȚII NIMICIRĂ PE ULTIMII LUPTĂTORI AI LUI LISIMAH, ÎN AFARA CETĂȚII.

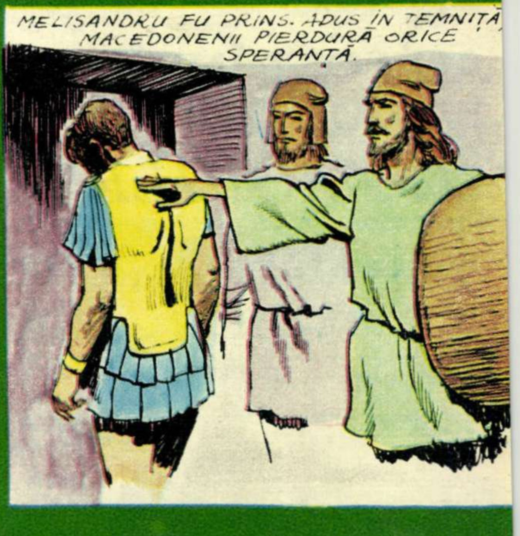
MELISANDRU FU PRINS. ADUS ÎN TEMNIȚĂ, MACEDONENII PIERDURĂ ORICE SPERANȚĂ.

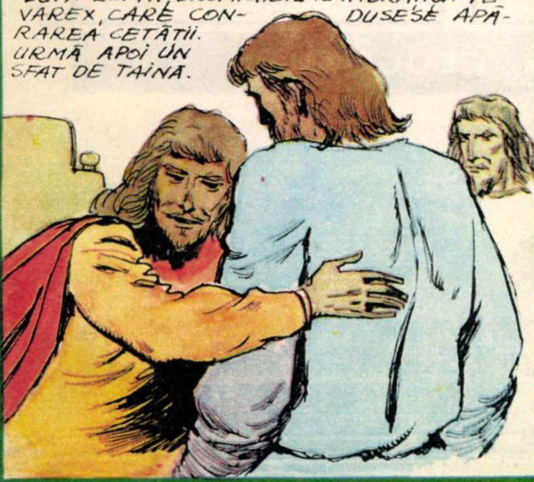
DUPĂ LUPTĂ, DROMICHETE ÎL ÎMBRĂȚIȘĂ PE VAREX, CARE CONDUSESE APĂRAREA CETĂȚII. URMĂ APOI UN SFAT DE TAINĂ.

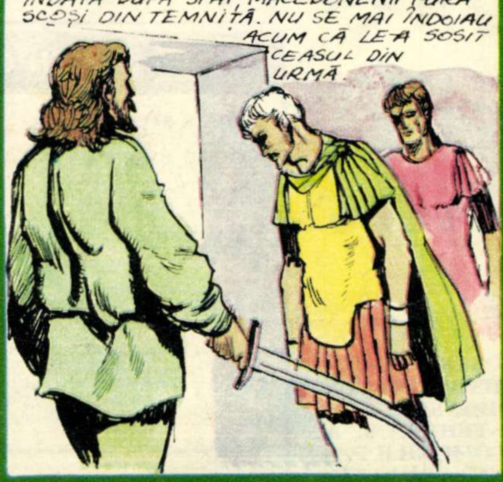
ÎNDATĂ DUPĂ SFAT, MACEDONENII FURĂ SCOȘI DIN TEMNIȚĂ. NU SE MAI ÎNDOIAU ACUM CĂ LE-A SOSIT CEASUL DIN URMĂ.

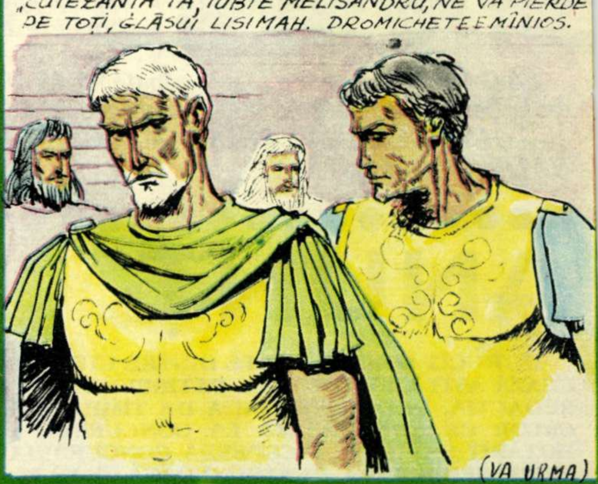
„CUTEZANȚA TA, IUBTE MELISANDRU, NE VA PIERDE PE TOȚI, GLĂSUI LISIMAH. DROMICHETE E MÎNIOS.

(VA URMA)

«CUTEZĂTORII» REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
Redacția și administrația: București, Piața Scînteii 1, Telefon 17.60.10 TIPARUL EXECUTAT LA COMBINATUL POLIGRAFIC «CASA SCÎNTEII»
Prezentarea artistică POMPILIU DUMITRESCU. Prezentarea grafică LUCIA SICOMAȘ

PREȚU
1 LEU